

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Όδος Πατησίων αρ.θ. 3.

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας δια γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική 'Ιβάν Τουργκένιεφ, (συνέχεια), μετάφρ. **B. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (συνέχ.), μυθ. E. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. T. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία A. Δουμᾶ, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ. — Η ΚΡΗΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΞΕ-ΣΑΡΑΪ, Διήγημα του Ρώσου ποιητού 'Αλεξ. Πούσκιν, μετάφρασις Π. Γ. Κοκόλη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτικά

'Εν Αθήναις φρ. 8 ταίς επαρχίαις 8,50
έν τῷ εξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Η'

Ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς Λαβρέτσκη — ζητοῦμεν τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ ἀναγνώστου νὰ διακόψωμεν ἐπὶ μικρὸν τὴν διήγησίν μας — κατήγετο ἐξ εὐγενοῦς καὶ ἀρχαίας οἰκογενείας. Ὁ πρῶτος τῶν Λαβρέτσκη ἐξηλθε τῆς Πρωσίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Βασιλείου τοῦ Τυφλοῦ, καὶ ἔλαβε διακόσια στρέμματα γῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Βεζέτσκ. Πλείστοι τῶν ἀπογόνων του εἰσηλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν ἰσχυρῶν ἀπεστάλησαν ὡς διοικηταὶ εἰς τὰς μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένας ἐπαρχίας· οὐδεὶς ὁμῶς αὐτῶν ἀνήλθεν εἰς ἀνώτατον βαθμὸν τοῦ Κράτους καὶ ἀπέκτησε μεγάλην περιουσίαν. Ὁ πλουσιώτερος καὶ μᾶλλον ἀξιοπαρατήρητος ἀπάντων τῶν Λαβρέτσκη ὑπῆρξεν ὁ Ἄνδρέας, ὁ προπάππος τοῦ Θεοδώρου, ὢν ἀνὴρ τραχὺς, ἀλκῶν, νοήμων καὶ πανούργος. Καὶ σήμερον ἐτι ἡ ἀνάμνησις τοῦ δεσποτισμοῦ του, τοῦ θηριώδους χαρακτῆρός του, τῆς ἀσωτίας του καὶ τῆς ἀπεριορίστου ἀπληστίας του διατηρεῖται ἐν τῷ τόπῳ του. Ἦτο σωματώδης καὶ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μελαγχροινὸς καὶ ἀγένειος· ὠμίλει τραχέως καὶ ἐφάνετο ἀποκεκοιμισμένος. Ἄλλ' ὅσον χαμηλότερον ὠμίλει, ἐπὶ τοσοῦτον ὁ τρόμος ἐν ἐνέσπειρον ἐμεγαλύνετο περίξ αὐτοῦ. Ἐνυμφεῦθη γυναῖκα ἀνταξίαν αὐτοῦ, βοημιῶν τὸ γένος, ἔχουσιν ὀφθαλμοὺς κυλιδιῶντας, ῥίνα ὁμοίαν πρὸς ῥάμφος ἰερακος, στρυγγύλον δὲ καὶ κίτρινον πρόσωπον. Ἦτο θυμώδης καὶ φιλέκδικος, ἐνὶ λόγῳ, οὐδαμῶς ὑπεχώρει πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅστις ὀλίγου ἐδέησε νὰ τὴν θανατώσῃ ἐκ τῆς κακῆς περιποιήσεως καὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπέζησε, καίτοι ἐν ὄσφ' ἔζη, οὐδὲ ὡς ἐπαύσαν νὰ ἐρίζωσι.

Ὁ Πέτρος, υἱὸς τοῦ Ἄνδρέου καὶ πάπ-

πος τοῦ Θεοδώρου οὐδαμῶς ὠμοιάζε πρὸς τὴν πατέρα του. Ἦτο παραξένος ὀλίγον, θορυβοποιδὸς καὶ ἐνεργητικὸς, τραχὺς ἀλλ' ἀρκούντως ἀγαθὸς, φιλόξενος καὶ φιλῶν λίαν τὴν θήραν. Ἦτο πλέον τῶν τριᾶκοντα ἐτῶν ὅτε ἀποθνήσκοντος τοῦ πατρὸς του εὐρέθη κύριος κληρονομίας δισχιλίων χωρικῶν εὐκαταστάτων. Μετ' οὐ πολὺ ἐσπατάληται ἢ ἐπώλησε μέρος τῆς περιουσίας του καὶ κατέστρεψε τὰ πλείστα κτήματά του. Τὰ εὐρέα, θερμὰ καὶ ῥυπρὰ αὐτοῦ δωμάτια ἦσαν ἀκαταπαύστως πλήρη χυδαίων ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπέπιπτον πανταχόθεν ἐπ' αὐτοῦ, δίκην χαλάζης καὶ ἐντόμων. Τὸ πλῆθος τοῦτο ἐπινε μέχρι μέθης καὶ συναπεκόμιζε τῆς οἰκίας πᾶν δυνάμενον νὰ ληφθῇ, μὴ παῦον δὲ νὰ πλέκη ἐγκώμια πρὸς τὸν φιλόξενον ἐκείνον οἰκοδεσπότην. Ὅτε ὁ Πέτρος ἦτο δύσθυμος τοὺς μετεχειρίζετο βανχύσως καὶ τοὺς ἐξεδίωκε, δὲν ἐβράδυνεν ὁμῶς νὰ βαρύνηται διὰ τὴν ἀπουσίαν των. Ἡ σύζυγός του ἦτο καλλίστη γυνή. Ἦτο ἐξ οἰκογενείας γείτονος, ἦν ἐνυμφεῦθη κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς του ἐκλέξαντος ταύτην διὰ τοῦτον, ἐκαλεῖτο δὲ Ἄννα Παυλόβνα. Εἰς οὐδὲν ἀνεμιγνύετο, ὑπεδέχετο ἐγκόδιως τοὺς ξένους της καὶ ἠρέσκετο νὰ ἐξέρχεται, καίτοι τὴν ἀπῆλπιζεν ἢ ὑποχρῶσις εἰς τὸ νὰ θέτῃ παιπάλην. Κατὰ τὸ γῆρας αὐτῆς συνειθίζε νὰ διηγῆται ὅτι ἵνα κάμῃ τοῦτο, τῇ ἀνήγειρον ὄλας τὰς τρίχας αὐτῆς, εἶτα τὰς ἤλειπον μὲ στέχρ καὶ ἔριπτον ἐπ' αὐτῶν ἄλευρον, εἰσδύοντες σιδηρὰς κερριδίνας, ὥστε κατόπι πολὺ δυσκόλως ἠδύνατο νὰ καθαρισθῇ. Ἐν τούτοις ἵνα μὴ παραβῇ τοὺς κανόνας τῆς εὐσχημοσύνης καὶ ἵνα μὴ προσβάλλῃ οὐδένα, ὑπετάγετο, εἰς ἐκάστην ἐπίσκεψιν ἣν εἶχε νὰ κάμῃ, ὅπως ὑποστῇ τὸ μισητὸν τοῦτο μαρτύριον. Ἠρέσκετο εἰς τὸ χαρτοπαικτεῖν καὶ ἦτο πρόθυμος νὰ παίξῃ χαρτίᾳ ἀπὸ πρῶτης ἀχοῖς ἐσπέρας. Δὲν ἐλησμόνει ὁμῶς οὐδέποτε, ὅτε ὁ σύζυγός της ἐπλησίαζε τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου, ν' ἀποκρύπτῃ διὰ τῆς χειρὸς τὰς ἐλαχίστας ἀπωλείας της, αὐτῇ ἢ καταλιποῦσα τῷ συζύγῳ της τὴν πλήρη καὶ ἐξ

ὀλοκλήρου διαθέσειν ὅλας τῆς προικὸς της. Ἐξ αὐτοῦ ἔσχε δύο τέκνα, τὸν Ἰβάν, γενομενον πατέρα τοῦ Θεοδώρου καὶ μίαν θυγατέρα, Γλαφυρὰν καλουμένην. Ὁ Ἰβάν δὲν ἀνετράφη ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ, ἀλλὰ παρὰ τινι πλουσίᾳ καὶ ἀγαθῷ θεῷ, τῇ πριγκιπίσῃ Κουμπένσκη, ὑποσχεθεῖσα νὰ τὸν καταστήσῃ κληρονόμον της ἐξ ὀλοκλήρου — ἄλλως ὁ πατήρ του δὲν θὰ τὸν ἀφινε νὰ μεταβῇ εἰς αὐτήν — τὸν ἐνέδυσεν ὡς πλαγγόνα, τῷ παρέσχε παντοίους διδασκάλους, καὶ ἐξελέξατο δι' αὐτὸν παιδαγωγὸν Γάλλον τινά, πρῶην ἀββάν, μαθητὴν τοῦ Ἰωάννου Ἰακώβου Ρουσῶ, τὸν κ. Κουρτέν δὲ Βωσέλ. Ἦτο οὗτος πανούργος ἀνὴρ, ἐπιτήδειος καὶ ἐπαγωγός. Ἐκείνη τὸν ἐξετίμα λίαν καὶ ἐπὶ τέλους, ἐβδόμηκοντοῦτις σχεδόν, ἐνυμφεῦθη τοῦτον. Κατέλιπεν αὐτῷ ἅπασαν τὴν περιουσίαν της, μεθ' ὃ ἀπέθανεν ἐψιμυθιωμένης τὰς παρειὰς ἔχουσα, εὐωδιάζουσα ἅπασα ἐξ ἀμβάρους, περιεκυκλωμένη ὑπὸ μαύρων δούλων, κυναρίων καὶ ὀχληρῶν ψιττακῶν, ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλιντροῦ κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΕ', καὶ κρατοῦσα ταμβακοθήκην πολυτελεῖ ἐξ ἐγκάστου. Ἀπέθανεν ἐγκαταλειμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου της. Ὁ ἐπαγωγός κ. Κουρτέν ἐνόμισε πρέπον νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους μετὰ τῶν χρημάτων του. Ὁ Ἰβάν ἦτο δεκαεννεατῆς ὅτε τὸ δυστύχημα τοῦτο τὸν ἐπληξεν. Δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ μένῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς θείας του ὅπου ἀπὸ ἐπίδοξου κληρονόμου καθίστατο αἰφνης παράσιτος, ἀλλ' οὐδ' εἰς Πετροῦπολιν, ἔνθα ἡ προσέγγισις τῆς κοινωνίας ἐν ἣ ἀνετράφη τῷ ἀπηγορεύθη αἰφνιδίως. Ἠσθάνθη ἀκατανίκητον ἀποστροφὴν πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, εἰς ἣν θὰ ἤρχιζεν ἀπὸ τῶν ταπεινότερων καὶ δυσκολότερων βαθμῶν. Ταῦτα πάντα συνέβαινον κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου. Ἠναγκάσθη λοιπὸν ἐκὼν ἄκων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον τοῦ πατρὸς του. Πῶς τὰ πάντα τῷ ἐφάνησαν ρυπαρὰ, πτωχὰ καὶ εὐτελῆ! Ἡ ἀφάνεια, ἡ σιγή, ἡ μόνωσις τοῦ βίου τῶν στεππῶν

ἐπεπρόσθουν αὐτῷ εἰς ἕκαστον βῆμα· ἡ ἀνία τὸν κατέρθειρεν. Ἐκτὸς τούτου ἀπαντες ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐκτὸς τῆς μητρὸς του, τὸν ἐχθρεύοντο. Ὁ πατὴρ του ἀνυπομόνως ὑφίστατο τὰς ἀστικὰς ἐξεις αὐτοῦ. Ἡ ἐνδυμασία του, ἡ ὀμιλία του, τὰ βιβλία του, ὁ πλαγιάλιός του, ἡ καθαρότης του ἐφαινότο, εὐλόγως, ὡς ὑπερβολικὴ λεπτότης. Πάντοτε παρεπονείτο κατὰ τοῦ υἱοῦ του καὶ ἀδιακόπως τὸν ἐπέπληττε.

— Τίποτε δὲν τῷ ἀρέσει ἐδῶ, ἔλεγε συχνάκις. Τὰ φαγητὰ δὲν τῷ ἀρέσουν καὶ δὲν τρώγει τίποτε, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὁσμὴν τῶν ὑπηρετῶν, οὔτε τὴν ζέστην τοῦ δωματίου. Ἡ θέα τῶν μεθυσμένων τὸν ταρασσεῖ καὶ δὲν εἰμποροῦν οὔτε νὰ φιλονεικήσῃ ἐνώπιόν του. Δὲν θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ὑγείαν δὲν ἔχει διόλου, αὐτὴ ἡ γυναικοῦλα! Καὶ ὅλα αὐτὰ, ἐπειδὴ τὸ μυαλό του εἶναι παραγαυμένο ὡσὰν τοῦ Βολταίρου.

Ἐἰρων ἰδιαιτέρως ἀπεστρέφετο τὸν Βολταίρον, καὶ τὸν ἀπιστορ ἐκείνον Διδερότον, καίτοι οὐδὲ γραμμὴν ἔχουν ἀναγνώσῃ ἐκ τῶν ἔργων των, διότι ἡ ἀνάγνωσις δὲν ἦτο τῆς ἀρμοδιότητός του.

ἘὉ Πέτρος Ἄνδρεβίτις δὲν ἠπαταῖτο. Ὁ Βολταίρος καὶ ὁ Διδερότος ἐπλήρουν πράγματι τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ του καὶ οὐχὶ μόνον οὗτος ἀλλὰ καὶ ὁ Ρουσῶ ἔτι, ὁ Ραῦνάλ, ὁ Ἐλθέτιος καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτῶν. Ἀλλὰ μόνον τὴν κεφαλὴν του ἐπλήρουν. Ὁ παλαιὸς παιδαγωγός του ἀββᾶς, ὁ ἐγκυκλοπαιδικός, περιωρίσθη νὰ μάθῃ ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὸν μαθητὴν του πᾶσαν τὴν ἐπιστήμην τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος. Ὁ Ἰβάν ἔζη τοιοῦτοτρόπως, πλήρῃ τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐκ τῶν διδαγμάτων ἐκείνων, ἅτινα ἔμενον ἐντὸς αὐτοῦ, χωρὶς ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τὸ αἷμά του, χωρὶς νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὴν ψυχὴν του, χωρὶς νὰ παράξωσιν ἰσχυρὰς πεποιθήσεις. Ἀλλως δὲ ὅποιος πεποιθήσεις δυνάμεθα ν' ἀπαιτήσωμεν παρὰ νεανίου ζῶντος πρὸ πεντηκονταετίας, ὅταν καὶ σήμερον ἔτι δὲν κατωρθώσωμεν νὰ ἔχωμεν τοιαύτας;

Ἡ παρουσία τοῦ Ἰβάν Πέτροβιτις ἐστενοχώρει τοὺς ἐπισκέπτας τῆς πατρικῆς οἰκίας, διότι αὐτὸς μὲν τοὺς περιεφρόνει, ἐκείνοι δὲ τὸν ἐφοβοῦντο. Δὲν κατῴρθωσεν μάλιστα οὔτε μετὰ τῆς ἀδελφῆς του νὰ σχετισθῇ, οὔσης κατὰ δώδεκα ἔτη μεγαλειέρας αὐτοῦ. Ἡ Γλαφυρὰ αὐτὴ ἦτο παράδοξος νέα. Ἀσχημὸς, κυφὴ, ἰσχυροτάτη, ἔχουσα μεγάλους αὐστηροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ στόμα μὲ λεπτὰ καὶ συνεσφιγμένα χεῖλη. Τὸ πρόσωπόν της, ἡ φωνὴ της, αἱ ταχέαι καὶ δύστροποι κινήσεις αὐτῆς ἀνεμίμνησκον τὴν μᾶμμην της Βοημίδα. Ἐχουσα χαρακτῆρα πείσιμονα καὶ δεσποτικὸν δὲν ἠθέλησεν οὐδέποτε νὰ ὑπανδρευθῇ. Οὐδόλως ἤρρεσεν αὐτῇ ἡ ἐπάνοδος τοῦ Ἰβάν Πέτροβιτις, διότι ἐν ὄσῳ οὗτος εὐρίσκειτο παρὰ τῇ πριγκηπίσῃ Κουμπένσκη ἠδύνατο ν' ἀναμῆν τὴν ἡμίσειαν κληρονομίαν τῆς πατρικῆς περιουσίας· ἡ φιλαργυρία της ἦτο ἐν ἐπὶ πλέον χαρακτηριστικὸν ὅπερ εἶχε κληρονομήσῃ παρὰ τῆς μᾶμμης αὐτῆς. Ἐπίσης ἐφθόνοι τοῦτον, δι-

ὅτι εἶχε λάβῃ καλὴν ἀνατροφὴν, διότι ὠμίλει ὡς Γάλλος τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, ἐν ᾧ αὐτὴ μόλις ἠδύνατο νὰ ψελλιζῇ λέξεις τινὰς γαλλικὰς. Ἀληθῶς οἱ γονεῖς της ἠγνούον πλείονα, ἀλλὰ τί τὴν ὠφέλει τοῦτο; Ὁ Ἰβάν ἠγνόει πῶς θὰ καταπαύσῃ τὴν θλιψίν του καὶ τὴν ἀνίαν του. Ἐτος διήλθεν ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἀλλὰ τῷ ἐφάνη μακρὸν ὡσεὶ δεκάς ἐτῶν. Μόνον παρὰ τῇ μητρί του ἠρέσκετο ὀλίγον, διήρχετο δολοκλήρους ὥρας εἰς τὰ χαμηλὰ καὶ μικρὰ δωμάτια της, ἀκούων τὴν ἀφελῆ καὶ ἀνεπιτήδευτον φλυαρίαν της καὶ τρώγων ζαχαρωτὰ.

Μεταξὺ τῶν ὑπηρετριῶν τῆς Ἄννας Παυλόβνας ὑπῆρχεν ὠραία νεανὶς ἔχουσα γλυκεῖς καὶ διαυγεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ χαρακτηριστικὰ λεπτὰ. Ὀνομάζετο Μελανία καὶ ἦτο σώφρων καὶ μετριόφρων. Εὐθύς κατὰ πρῶτον ἤρρεσε πρὸς τὸν Ἰβάν Πέτροβιτις, ὅστις μετ' οὐ πολὺ τὴν ἠγάπησεν· ἡ συνεσταλμένη συμπεριφορὰ της, αἱ μετριόφρονες ἀπαντήσεις αὐτῆς, ἡ γλυκεῖα φωνὴ της, τὸ τρυφερὸν μειδιάμα της τῷ ἤρρεσαν καὶ καθ' ἑκάστην τῷ ἐφαίνετο ἐρασιμωτέρα. Ἐκείνη ἐπίσης ἠγάπησεν τὸν Ἰβάν Πέτροβιτις ὅπως μόναι αἱ ῥωσίδες νεανίδες γνωρίζουσι ν' ἀγαπῶσι, καὶ ἐγένετο ἰδική του. Ἐν οἴκῳ χωρικοῦ ἄρχοντος οὐδὲν ἀπόκρυφον δύναται νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ κεκρυμμένον. Δι' ὃ πάντες ἔμαθον τὸν ἔρωτα τοῦ νεαροῦ κυρίου μετὰ τῆς Μελανίας, καὶ ἡ εἰδησις ἐφθασε μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ὧτων τοῦ Πέτρου Ἄνδρεβιτις. Ἐν ἄλλῃ περιστάσει ἴσως οὐδεμίαν προσοχὴν ἤθελε δώσῃ εἰς τόσον ἀσήμαντον ὑπόθεσιν, ἀλλ' εἶχεν ἀπὸ τινος ὀργισθῆ κατὰ τοῦ υἱοῦ του, καὶ χαίρων ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας ν' ἀποστομώσῃ τὸν κομψὸν τῆς Πετρούπολεως φιλόσοφον. Καταιγὶς κραυγῶν καὶ ἀπειλῶν συνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ Μελανία καθεῖρχθη, ὁ δὲ Ἰβάν Πέτροβιτις διετάχθη νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του. Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ θορύβου ἡ Ἄννα Παυλόβνα προσέτρεξε, προσπαθίσασα νὰ καθησυχάσῃ τὸν σύζυγόν της. Ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδενὸς πλέον ἤκουεν. Ἐπέπεσε κατὰ τοῦ υἱοῦ του ὡς σαρκυβόρον ὄρνεν, ἐμέμφθη αὐτοῦ διὰ τὴν κακοῦθειάν του, διὰ τὴν ἀπιστίαν του καὶ διὰ τὴν ὑποκρισίαν του. Ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθη ἐξαιρετα ἵνα ἐκχύσῃ κατὰ τοῦ Ἰβάν ἀπασαν τὴν ἐντὸς τῆς καρδίας του συναχθεῖσαν ὀργὴν ἀπὸ πολλοῦ κατὰ τῆς πριγκηπίσσης Κουμπένσκη, ἣν καὶ ἐξύβρισεν. Ὁ Ἰβάν Πέτροβιτις κατ' ἀρχὰς συνεκράτησεν ἑαυτὸν καὶ εἰσῆγα, ἀλλ' ὅτε ὁ πατὴρ του τὸν ἠπειλήσῃ δι' ἀτιμωτικῆς τιμωρίας δὲν ἐκρατήθη πλέον.

— Ἄ! ἐσκέψατο, ὁ ἀπιστος Διδερότος παρουσιάσθη πάλιν. Καιρὸς νὰ τὸν χρησιμοποιήσωμεν. Περιμείνατε, θὰ τὰ χάσητε ὅλοι.

Πάραυτα δὲ διὰ φωνῆς ἡσύχου καὶ μεμετρημένης, καίτοι κατεχόμενος ὑπὸ ἐσωτερικοῦ τρόμου, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν πατέρα του ὅτι ἀδίκως τὸν ἐκατηγόρει ὡς κακοῦθῃ· ὅτι δὲν ἤθελε ν' ἀρνηθῇ τὸ σφάλμα του, ἀλλ' ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ τὸ ἐπα-

νορθώσῃ τοσοῦτον μάλλον καθ' ὅσον περιεφρόνει ὄλας τὰς προλήψεις, ἐνὶ λόγῳ ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ νυμφευθῇ τὴν Μελανίαν. Καὶ εἰπὼν ταῦτα ὁ Ἰβάν βεβχίως ἐβήσεν εἰς τὸν σκοπὸν ὃν προέθετο. Ὁ πατὴρ του ἐπὶ τοσοῦτον ἐταράχθη ὥστε ἠνέφξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπὶ βραχὺ διέμεινεν ἀκίνητος, ἀλλὰ παρευθὺς σχεδὸν συνήλθε, καὶ ὅπως ἦτο, μὲ τὸν ἐκ γουνοῶν κοιτωνίτην του, μὲ πόδας γυμνοὺς ἐντὸς ἀπλουστάτων σανδαλίων, ὤρμησε κατὰ τοῦ υἱοῦ του ἵνα τὸν κτυπήσῃ. Ὁ Ἰβάν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὡσεὶ νὰ ἐπραξέ τοῦτο ἐπίτηδες, εἶχε κτενισθῆ κομψότατα, ἐφόρει νέαν κυανὴν ἐνδυμασίαν τοῦ νέου ἔθους, ὑποδήματα καλὰ καὶ στενὴν κομψοτάτην περισκελίδα. Ἡ Ἄννα Παυλόβνα ἐρρηξε κραυγὴν μεγάλην καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν χειρῶν, ἐν ᾧ ὁ υἱὸς της, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐτράπη εἰς φυγὴν, διέβη τὴν αὐλήν, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἔτρεξε, μὴ στρέφων πάντοτε τὴν κεφαλὴν μέχρις ὅτου δὲν ἤκουε πλέον ὀπισθὲν του τὰ βαρεὰ βήματα τοῦ πατρὸς του καὶ τὰς ἐπανειλημμένας διακεκομμένας κραυγὰς αὐτοῦ.

— Σταμάτησε, ἀχρεῖ! ὠρῆτο ἐκεῖνος, σταμάτησε ἢ σὲ καταρῶμαι!

Ὁ Ἰβάν Πέτροβιτις κατέφυγεν εἰς τινὰ πλησίον γνώριμον χωρικόν. Ὁ πατὴρ του ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐξηντηλημένος καὶ καθιδρῶς καὶ μόλις δυνάμενος ν' ἀναπνεύσῃ ἀνήγγειλεν ὅτι δὲν ἤθελε πλέον νὰ ἐπανιδῆ τὸν υἱὸν του καὶ ὅτι τὸν ἀπεκλήρου. Πάραυτα ἔκαυσεν ἅπαντα τὰ ἀτυχεῖ βιβλία ἐκείνου καὶ ἐξεδίωξε τὴν ὑπηρετρίαν Μελανίαν, ἀποστείλας αὐτὴν εἰς ἀπομεμακρυσμένον τι χωρίον. Ἀγαθοὶ τινες ἄνδρες γνωστοὶ τῷ Ἰβάν τὸν ἀνεκάλυψαν καὶ τῷ ἀνήγγειλον πάντα τὰ συμβάντα. Οὗτος δὲ κατησχυμμένος καὶ μανιώδης ὠρκίσθη ὅτι ἤθελεν ἐκδικηθῆ τὸν πατέρα του, τὴν αὐτὴν δὲ νύκτα ἐνέδρευεν ἵνα σταματήσῃ κατὰ τὴν διάβασίν της τὴν φέρουσαν τὴν Μελανίαν ἄμαξαν. Ἀποσπάσας δὲ διὰ τῆς βίας αὐτὴν ἀπὸ τῶν ἀκολούθων της ἔδραμε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν πλησίον πόλιν καὶ τὴν ἐνυμφεύθη.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ἰβάν ἔγραψε πρὸς τὸν πατέρα του ψυχρὰν ἱρωνικὴν καὶ εὐγενῆ ἐπιστολὴν καὶ μετέβη πρὸς τὸ χωρίον ἐν ᾧ κατόκει ὁ τρίτου βαθμοῦ ἐξάδελφός του Δημήτριος Πεστῶφ, μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Μάρθας, ἣν γνωρίζομεν ἤδη. Διηγήθη αὐτοῖς λεπτομερῶς τὰ συμβάντα, τοῖς εἶπεν ὅτι ἀνεχώρει εἰς Πετρούπολιν, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς ὑπηρεσίαν καὶ τοὺς παρεκάλεσε θερμῶς νὰ δώσωσιν ἄσυλον εἰς τὴν σύζυγόν του, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον καιρὸν. Ἐκλαυσε πικρῶς προφέρων τὰς λέξεις *σύζυγόν του* καὶ λησμονήσας τὴν λεπτὴν ἀνατροφὴν του καὶ τὴν φιλοσοφίαν του ἔπεσε ταπεινῶς γονυκλινῆς πρὸ τῶν συγγενῶν του, δίκην γνησίου ῥώσου χωρικοῦ, πλήττων τὴν γῆν διὰ τοῦ μετώπου του. Οἱ Πεστῶφ, ὄντες συμπαθεῖς καὶ ἀγαθοὶ, εὐχαρίστως συγκατατετέθησαν εἰς τὴν παράκλησίν του, καὶ τοιοῦτοτρόπως διέμεινε τρεῖς ἑβδομάδας

μετ' αὐτῶν, ἀναμένων κρυφίως ἀπάντησιν παρὰ τοῦ πατρὸς του. Ἄλλ' οὐδεμίαν τοιαύτην ἔλαβεν, οὐδ' ἠδύνατο δὲ νὰ λάβῃ. Μελῶν τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ του ὁ Πέτρος ἄνδρεϊτις ἠσθένησε καὶ ἀπηγόρευσε νὰ προφέρωσιν ἐνώπιόν του τὸ ὄνομα τοῦ Ἰβάν Πέτροβιτς. Μόνη ἡ δύσμοιρος μήτηρ ἐδανείσθη κρυφίως πεντακόσια χάρτινα ρούβλια παρὰ τοῦ ἐφημερίου τοῦ χωρίου καὶ τὰ ἀπέστειλε πρὸς τὸν υἱὸν της μετὰ μικρᾶς εἰκόνας διὰ τὴν νύμφην της. Ἐφοβήθη νὰ γράψῃ, ἀλλ' ὁ ἀγγελιαφόρος της, βραχύσωμος καὶ ἰσχνὸς χωρικός, δυνάμενος νὰ βαδίζῃ ἐξήκοντα βέρστια πεζῇ καθ' ἑκάστην, ἐπεφορτίσθη νὰ εἴπῃ τῷ Ἰβάν Πέτροβιτς νὰ μὴ λυπηθῆται πολὺ, ὅτι ἤλιπιζε, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νὰ μεταβάλῃ τὴν ὀργὴν τοῦ συζύγου της εἰς ἐπιείκειαν, ὅτι προὔτιμα ἄλλην νύμφην, ἀλλ' ὅτι τοιαύτη βεβαίως δὲν ἦτο ἡ θεία θέλησις καὶ ὅτι ἐπεμπε πρὸς τὴν Μελανίαν Σεργιέβναν τὴν μητρικὴν εὐλογίαν της. Ὁ χωρικός ἔλαβεν ἐν ρούβλιον διὰ τὸν κόπον του, ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ χαιρετίσῃ τὴν νέαν κυρίαν του, ἧς ἦτο σύντεκνος, ἠσπασθῆ αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ ἀνεχώρησεν αὐτὴς ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

Ὁ Ἰβάν Πέτροβιτς ἀνεχώρησεν εἰς Πετρούπολιν εὐθυμον ἔχων τὴν καρδίαν. Ἄγνωστον μέλλον ἀνέμενον αὐτόν. Πιθανὸν νὰ ἐστερεῖτο χρημάτων, ἀλλὰ τοῦλάχιστον κατελίμπανε τὸν ἐξοχικὸν βίον ὃν ἀπεστρέφετο. Ἐχαιρετὸν πάντων ὅτι δὲν ἀπηνήθη τοὺς παιδαγωγούς του, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅτι ἐπραξε πράγματι καὶ ἐδικαίωσε τὰς ἀρχὰς τοῦ Ρουσῶ, τοῦ Διδερότου καὶ τῆς Διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ αἶσθημα ἐκπληρωθέντος καθήκοντος, τῆς νίκης καὶ εὐχαριστηθείσης δικαίας ὑπερηφανίας, ἐπλήρου τὴν ψυχὴν του. Ἐκτὸς τούτου ὁ χωρισμὸς τῆς συζύγου του οὐδὲν ἔταρασεν αὐτόν, ἐν ᾧ μᾶλλον ἐφοβεῖτο νὰ βιώσῃ μετὰ ταύτης. Τῆς πρώτης ὑποθέσεως γενομένης, καιρὸς ἦτο νὰ σκεφθῆ περὶ τῶν ἄλλων. Ἐν Πετρούπολει ἐνεποιήσεν ἐντύπωσιν, παρὰ τὰς προσδοκίας αὐτοῦ. Ἡ πριγκίπισσα Κουμπένσκη, ἣν ὁ κ. Κουρτέν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ ἤδη, ἀλλ' ἦτις δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ ἔτι, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν πρὸς τὸν ἀνεψιὸν της ἀδικίαν της, τὸν ἐσύστησε πρὸς ἀπαντας τοὺς φίλους αὐτῆς καὶ τῷ ἔδωκε πέντε χιλιάδας ρούβλια, τὰ τελευταῖα χρήματά της, ἀναμφιβόλως, καὶ ὠρολόγιον περίχρυσον. Τρεῖς μῆνες δὲν εἶχον παρέλθῃ καὶ κατῴρθωσεν νὰ τὸν διορίσῃ εἰς τὴν ῥωσικὴν πρεσβεῖαν ἐν Λονδίνῳ ἔπου ἐκεῖνος μετέβη μετὰ τὸν πρῶτον ἐκ Πετρούπολεως ἀναχωρήσαν ἀγγλικὸν πλοῖον—διότι οὐδὲ λόγος περὶ ἀτμοπλοίων ἐγένετο τότε. Μετὰ τινος μῆνας ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ Πιστώφ, δι' ἧς ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἀνὴρ συνεχαιρέτο αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει υἱοῦ, γεννηθέντος ἐν τῷ χωρίῳ Ποκρόφσκ, τὴν 20 Αὐγούστου 1807 καὶ ὀνομασθέντος Θεοδώρου, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁμωνύμου ἀγίου μάρτυρος. Ἡ ἀδυναμία τῆς Μελανίας Σεργιέβνας ἦτο

τοιαύτη ὥστε γραμμὰς τινὰς μόνον ἠδύνατο νὰ γράψῃ, αἵτινες γραμμαὶ ὅμως ἐξέπληξαν τὸν σύζυγόν της, ἀγνοοῦντα ὅτι ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐδίδαξε τὴν γραφὴν εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἐν τούτοις ὁ Ἰβάν δὲν ἐγκατελείφθη ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ἡδέα αἰσθήματα τῆς πατρότητος, διότι τότε ἦτο ἐραστὴς μιᾶς διασημοτάτης Φρύνης ἡ Λαϊδος τῆς ἐποχῆς. Ἡ εἰρήνη τοῦ Τιλοῖτ εἶχεν ὑπογραφῆ, ἀπαντες δὲ ἐσπευδον ἵνα διασκεδάσωσι ματωδῶς. Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ θελακτικῆς καλλονῆς τὸν εἶχον μαγεύσῃ· ὀλίγα χρήματα εἶχεν, ἀλλ' ἦτο εὐτυχὴς εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, εἶχε γνωριμίαν καὶ ἐλάμβανε μέρος εἰς ἀπάσας τὰς ἡδονὰς. Ἐνὶ λόγῳ ἔπλεε πλησιιστὸς πρὸς τὸν ὄλεθρον.

*Ἐπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕRNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων του, ὅσῳ ἐλαφρὸς καὶ ἂν ἦτο, ἀφύπνισε τὴν νέαν.

— Ἀχ! ἀνέκραξε περιχαρῶς μόλις ἰδοῦσα τὸν μινυχόν, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν πᾶραυτα ἐλπίδος καὶ εὐτυχίας. . . ἄχ! ἤλθετε, πάτερ μου! . . . τέλος πάντων! . . . Θεέ μου! . . . πῶς σὰς ἐπερίμενον!

Ὁ Μακκράφτ ἔθλιψε συμπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς Ζολάνδης.

— Πτωχή μου κόρη! εἶπεν.

— Καὶ ἐκεῖνος; ἔμαθεν ὅτι εἶμαι ἐδῶ; . . . Μὲ ἀγαπᾶ πάντοτε; Μ' ἐσυγχώρησε διὰ τὰς ἀδίκους ὑποψίας μου; . . . Λέγετε, πάτερ μου! . . . ὦ! λέγετε, σὰς ἐξορκίζω.

— Ἠσύχασε, τέκνον μου, πρὸς Θεοῦ! . . . Σκέφθητι ὅτι αἱ σφοδραὶ συγκινήσεις ἔτι μᾶλλον σὲ ἀδυνατίζουν.

— Ἀπαντήσατέ μου! . . . ἀπαντήσατέ μου! . . .

— Ἐ! βεβχίως, τῷ εἶπον τὰ πάντα, ἀγαπητῆ μου Ζολάνδη.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἀπλήστως.

— Λοιπὸν. . . ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ σ' εἴπω περισσότερα; . . . Δὲν μ' ἐννοεῖτε; Δὲν ἤξεύρεις ὅτι σ' ἀγαπᾶ; ὅπως καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾶς; . . . Διχτὶ νὰ σοὶ περιγράψω τὴν χροάν του. . . καὶ τὴν ἀδημονίαν του; . . . Ἡ καρδία του εἶνε πάντοτε πλήρης ἔρωτος καὶ ἀφοσιώσεως. . . Ἐπὶ τέλους, σὲ λατρεῖ! . . . μοὶ τὸ ἐπανέλαβεν ἑκατοντάκις. . .

— Ἀχ! ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε! . . . προσφιλῆς τῆς ψυχῆς μου λατρεία! . . . Ἄλλ' εἶνε ἄρα γε ἀληθῆ ὅλα αὐτὰ;

Ὁ Μακκράφτ ἐμειδίασεν.

— Αὔριον θὰ ἴδῃς, ἐπανέλαβεν, ἂν ἐγώ σοι λέγω τὴν ἀλήθειαν ἢ ὄχι.

— Αὔριον;

— Αὔριον.

— Εἶνε δυνατόν; . . . αὔριον θὰ ἦμαι λοιπὸν ἐλευθέρω; . . . θὰ ἦμαι εἰς τὰς ἀγκάλας σου;

— Τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα. Ἄκουσον λοιπὸν. Ἰδοὺ τὸ σχέδιόν μας. Ὑπάρχει διάδρομος τις ὑπόγειος ἐντὸς τοῦ φρουρίου τούτου, ὁ ὁποῖος συγκοινωνεῖ μετὰ τὸ δάσος τοῦ Ἁγίου Ἀθερτίνου. Ὁ Ζεβάν, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὴν ὑπαρξίν τῆς ὑπονόμου ταύτης, ἀνεύρεν εὐκόλως τὴν ὁπὴν ἐν τῷ δάσει. Ἄλλὰ τῶρα δὲν γνωρίζομεν τὴν ἐντὸς τοῦ φρουρίου ὁπὴν. . . ἀλλὰ τί πειράζει; . . . Ἡμεῖς θὰ εἰσεέλθωμεν διὰ τῆς ὑπονόμου καὶ ἂν εὕρωμεν ἀντίστασιν θὰ ἀντιταξώμεν τὴν βίαν διὰ τῆς βίας καὶ θ' ἀφήσωμεν τὸν Ζιάκ μετὰ τοὺς ἀνθρώπους μας, τοὺς ὁποῖους θὰ ἔχωμεν μετ' ἡμῶν, ἐνῷ ἐγώ, ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβάν θὰ τρέξωμεν νὰ σ' ἐλευθερώσωμεν.

Ἡ Ζολάνδη ἠκροᾶτο μετὰ προσοχῆς, ἐπιδοκιμάζουσα τοὺς λόγους τοῦ Μακκράφτ δι' ἐλαφρὰς κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

Αἴφνης παρετήρησεν ἀτενῶς τὸν μινυχόν.

— Καὶ ἀγνοεῖτε ποῦ ἐκβάλλει ἡ ὑπόνομος αὕτη;

— Ναί, ἀλλ' ὑποπιτεύομαι. . .

— Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω.

— Σὺ;

— Ἐγώ

Καὶ ἐγερθεῖσα ἔτρεξε πάραυτα, ἐφ' ὅσον αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἐπέτρεπον τοῦτο, πρὸς τινὰ γωνίαν τοῦ τοίχου πλησίον τῆς κλίνης της καὶ ἐγείρασα τὸ παραπέτασμα ὅπερ ἐκάλυπτεν αὐτόν, ἐκτύπησε διὰ τῆς χειρὸς της τὸν τοίχον καὶ ἠκούσθη ὑπόκωφος ἦχος.

Ὁ Μακκράφτ ἀνεσκίρτησεν.

— ὦ! . . . εἶπεν.

— Κ' ἐδῶ. . . ἀκούσται.

Καὶ ἐκτύπησεν ἐκ νέου πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου ἠχὸς τις, μᾶλλον ὑπόκωφος, ἠκούσθη.

Ὁ Μακκράφτ ἐδοκίμασε καὶ οὗτος διὰ τῆς χειρὸς του

— Ἐδῶ εἶνε! . . . ἐδῶ εἶνε! ἀνέκραξε μετὰ τόνου θριαμβευτικοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. . . Ἄλλὰ πῶς ἐδυνήθη; . . .

— Ἡμέραν τινά, κατὰ κληθεῖσα ὑπὸ παραφόρου μανίας, ὤρμησα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τοίχου καὶ ἐκτύπων αὐτὸν διὰ τῶν ἀγκῶνων μου, ὅτε εἶδον τὸν τοίχον ὑποχωροῦντα. . .

— Ἄ! ὁ Θεός, κόρη μου, σ' ἐνέπνευσεν! . . . Τῶρα πλέον ἐσώθης!

— Ἐσώθη;

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι. Ἄλλὰ πρόσεξε εἰς ὅτι θὰ σοὶ εἴπω. Ἀμα ἀναχωρήσω ἀπὸ ἐδῶ, θὰ ἐπανεύρω τὸν Ὀλιβιέρον καὶ τὸν Ζεβάν. Ἀπόψε ὁ Ζιάκ θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ φρούριον καὶ ἂν δυνηθῶμεν σήμερον. . . ἀλλὰ πιστεύω ὅτι εἶνε ἀδύνατον. Οἱ ἀνθρώποι μας δὲν εἰδοποιήθησαν. Αὔριον λοιπὸν θὰ ἐνεργήσωμεν ἀφεύκτως. Τῶρα ἰδοὺ τί θὰ συμβῇ. Πρόσεξε καλά, ἀγαπητῆ Ζολάνδη, καὶ ἐνθυμοῦ τοὺς λόγους μου. Ὁ Ὀλιβιέρος, ὁ Ζεβάν καὶ τίνες ἐκ τῶν ἀνθρώπων μας θὰ βιάσωσιν αὐτὴν τὴν θύραν καὶ θὰ σε ἀρπάσωσιν· ἐγὼ δὲ μετὰ τοὺς λοιποὺς τῶν ἀνθρώπων μας θ' ἀναβῶ εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Ζιάκ. . . Τὰ λοιπὰ εἶνε ὑπόθεσις ἰδική μου. Σὺ νὰ προσπαθήσῃς

ν' ἀναλάβης δυνάμεις καὶ θάρρος· πῆς ἐκ τοῦ ρευστοῦ ἐκείνου, τὸ ὅποιον σοὶ ἔδωκα . . . Ἔσο προσεκτικὴ καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θύρουβον καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην φωνήν, τὴν ὁποίαν θ' ἀκούσης προερχομένην ἐκ τῆς θύρας ταύτης. Ἐγὼ θ' ἀρχίσω τὴν ἔφοδον καὶ ὁ Ὀλιβιέρος θὰ σε ἀρπάσῃ.

— Καὶ νομίζετε ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ κατορθωθῶσι πάντα ταῦτα;

— Ὅλα, ὅλα θὰ ἐπιτύχουν. . . ἐκτὸς καὶ ἂν ὁ διάβολος δὲν θελήσῃ! . . . Δέου λοιπὸν εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι πὲ ἀγαπῶσι καὶ τοὺς ὁποίους καὶ σὺ ἀγαπᾷς, ἀγαπητῆ μου Ζολάνδη, καὶ ἔσο ἐτοιμὴ καθ' ὅλα.

— Ἔστὲ βέβαιος, πάτερ μου, εἶπεν ἡ νέα μετὰ τόνου ἀποφασιστικοῦ, ὅστις διήγερε τοὺς μεϊδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ γηραιοῦ ἀρχιλήστου.

— Ἐξαιρέτα! κόρη μου, εἶπε. Προσπάθησον νὰ φανῆς ἀνταξία ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ θυσιάσωσι τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τῆς σωτηρίας σου καὶ νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν τελευταίαν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐπιθυμίαν μου, οὕτω δὲ νὰ δυνηθῶ νὰ ρίψω πλέον μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ τὰ μισαρὰ ἐνδύματα τοῦ Ἰωάννου Μακκράφτ καὶ νὰ ἐπαναλάβω ἐπαξίως τὸ ἐνδύμα τοῦ ἀδελφοῦ Θεοδήμου. Θέλω νὰ ἐξέλθω νικητὴς ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης ἐπὶ ζωῆς μου μάχης. Λοιπὸν αὖριον, κόρη μου.

— Αὖριον, πάτερ μου . . . καὶ εἶπέτε εἰς τὸν Ὀλιβιέρον ὅτι τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν περιμένω ἀνυπομόδως!

Ὁ Μακκράφτ, ἐξερχόμενος τοῦ φρουρίου τοῦ Ζιάκ, ἔριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τε τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ὀχυρωμάτων αὐτοῦ.

Εἶτα δὲ ἔσπευσε τὸ βῆμα καὶ ἐπανεῦρε τὸν Ζεβὴν, εἰς ὃν διηγήθη τὰ μετὰ τῆς Ζολάνδης διατρεξάντα καὶ μεθ' οὗ ἐπανήλθεν εἰς Τουραίνην ὅπως ἐξακολουθήσωσι τὰς προπαρασκευὰς των.

Ὅτε ὁ Ζιάκ ἐπανήλθεν εἰς τὸ φρούριον, πρώτη φροντίς του ἦτο νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ἀμερικὸν περὶ τῆς Ζολάνδης.

— Κοιμᾶται, κύριε.

— Ἐξαιρέτα . . . τοῦτο εἶνε καλὸν σημεῖον.

— Θέλετε νὰ τὴν ἐξυπνίσω, κύριε;

— Ὅχι, ὄχι . . . φρόντισον μόνον νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς ὅτι αὖριον θὰ τὴν ἐπισκεφθῶ.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ὁ εὐγενὴς ἀρχὼν ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ μετὰ ἐξαιρέτου δεῖπνον κατεκλίθη.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ζιάκ ἔστειλε τὸν Ἀμερικὸν πρὸς τὴν Ζολάνδη, ὅστις ἐπέστρεψε μετὰ τὴν αὐτὴν τῆς προτεταίας ἀπάντησιν.

— Διάβολε! πάρα πολὺ κοιμᾶται. . . Τέλος πάντων . . . θὰ περιμεῖνω μίαν ὥραν ἀκόμη καὶ κατόπι θὰ μεταβῶ ἐγὼ αὐτὸς νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς ὠραίας αἰχμαλώτου μου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν κραυγαὶ μεμιγμέναι μετὰ κλαγγῆς ὄπλων, προερχόμεναι ἐκ τοῦ ὑπερφύου τοῦ φρουρίου, ἔνθα διέμενε ἡ Ζολάνδη.

Κάτωχος καὶ τὴν χεῖρα ἔχων εἰς τὸ ξίφος, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀνέμενε τὰς διαταγὰς τοῦ Ζιάκ.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν; τί σημαίνει ὁ ὁ θόρυβος οὗτος; ἠρώτησεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ.

— Κύριε . . .

Ὁ ἀξιωματικὸς διεκόπη.

— Τελείωσε, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! . .

— Κύριε . . . τὸ φρούριον εἶναι πολιορκημένον! . . .

Ὁ Ζιάκ ἀνεκάγχασεν.

— Ἄ! ἄ! δὲν ἐπίστευον ὅτι καὶ οἱ στρατιῶται θ' ἀστείζονται.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀντήχησε φοβερός θόρυβος, ἰσχυρότερος τοῦ πρώτου.

— Ἀκούετε, κύριε; εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς ἔντρομος, ἀκούετε;

Ὁ Ζιάκ ὠχρίασεν.

— Ἐ! ναί, ἀθλίε, ἀκούω, εἶπε. Οἱ στρατιῶται θὰ ἐμέθυσαν . . .

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, ὅτε στρατιώτης τις, πλήρης ἀχνίζοντος αἵματος, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τετραυμένον τὸ ξίφος του, εἰσώρμηε εἰς τὴν αἴθυσαν.

— Κύριε!.. κύριε!.. ἔλθετε γρήγορα!..

— Τί τρέχει λοιπὸν; εἶπεν ὁ Ζιάκ συνωφρωθεὶς . . . Ἀμερικὲ! τὸ ξίφος μου!

Ὁ Ζιάκ, ὀφείλομεν νὰ το ὁμολογήσωμεν, καὶ τοι ἦτο πλήρης αἰσχυρῶν ἐλαττωμάτων, οὐδὲν ἦσον ἦτο εἰς ἀκρον γενναίως.

Ἐγίνωσκε καλῶς τὰ ἦθη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀμέσως ἐσχημάτισε τὴν ἰδέαν ὅτι κλέπται εἰσῆλασαν εἰς τὸ μέγρον του.

Ὅθεν, ταχὺς ὡς ἀστραπὴ, ἀνέβη εἰς τὸ ὑπερφῶν.

Τὸ θέμα ἦτο φρικῶδες.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀνῆρχοντο τὰ τεῖχη τοῦ φρουρίου, ἀφ' ὧν εἶχον ἀναρτήσῃ τριχίνους κλίμακας, ἐνῶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, κεκαλυμμένος διὰ μακροῦ μανδύου καὶ πλατυγύρου πῆλου, ἐθεώρει αὐτοὺς κάτωθεν ἀταράχως.

— Κατάρρα! ἐφώνησεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ. . .

Ἄλλὰ πόθεν εἰσῆλθον οἱ δαίμονες οὗτοι;

Καὶ κατέβη ὀρμητικῶς τὴν κλίμακα, ὅπως δώσῃ τὰς δεούσας διαταγὰς.

— Ἀμερικὲ!

Ὁ θαλαμηπόλος ἐνεφανίσθη πάραυτα.

— Νὰ σταθῆς μ' ἐξ ἀνθρώπων εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Ζολάνδης. . .

Ἔπαγε! . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δώδεκα ἄνδρες, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦτο ὁ Μακκράφτ, ὤρμησαν πρὸς τὰς ἐπάλλξεις τοῦ φρουρίου.

Ἀγὼν πεισματώδης τότε συνήφθη, ὀλίγα λεπτὰ μόνον διαρκέσας, χάρις εἰς τὴν γενναϊότητα τοῦ Μακκράφτ καὶ τῶν ἀνθρώπων του.

Ἡ Ζολάνδη εἰς τὸν πρῶτον θόρυβον, τὸν ὅποιον ἤκουσεν, ἐπλησίασε τρέμουσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου, ὅπερ εἶχεν ὑποδείξει αὐτῇ ὁ Μακκράφτ.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἤκουσε θόρυβον πλησιέστερον.

— Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία.

Ἦτο ὁ Ὀλιβιέρος! . . . ἦτο ὁ σωτήρ της! . . .

Ὁ θόρυβος τῶν σκαπανῶν ἠύξανεν ὀλονέν.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Βλέπω, ὅτι ὀφείλω νὰ ἐνδώσω, Σκίν-Λύκ, εἶπεν ὁ Βουσοῦ· κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν, πλεονεκτεῖτε ἐμοῦ, διότι ἐγὼ μὲν ἔχω ἀνάγκην ὑμῶν, ἐνῶ ὑμεῖς οὐδὰμῶς ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ.

— Καθόλου· ἀπ' ἐναντίας δὲ μάλιστα ἐγὼ αἰτούμαι τὴν προστασίαν σας.

— Πῶς τοῦτο;

— Ὑποθέσατε, ὅτι οἱ Ἀγγεβινοὶ, διότι οὕτω θέλουσιν ἐπικληθῆ οἱ ἀντάρται, πολιτοροκοῦσι καὶ λεηλατοῦσι τὸ Μεριδόρ.

— Ἄ! διάβολε! ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Βουσοῦ, δὲν θέλετε οἱ κάτοικοι αὐτοῦ νὰ ὑποστῶσι τὰς συνεπείας τῆς ἐξ ἐφόδου ἀλώσεως.

Οἱ δύο φίλοι ἐξεργάγησαν εἰς γέλωτα καὶ ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ ὤμωσαν συνθήκην μὴ πολιτικὴν, διότι ἠκούσθησαν ἐκπυρσοκροτήσεις τηλεβόλων εἰς τὴν πόλιν καὶ ὁ θεράπων τοῦ Βουσοῦ εἰδοποίησεν αὐτόν, ὅτι ὁ πρίγκηψ εἶχε καλέσει αὐτὸν τρίς.

Ὁ Βουσοῦ ἔδραμεν εἰς τὸ δουκικὸν μέγαρον, ὅπου συνέρρεον οἱ εὐπατρίδαι ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς ἐπαρχίας· ἡ ἀφιξίς τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιῦ εἶχεν ἀντηχήσει ὡς ὁ κρότος τῶν ἐκπυρσοκροτήσεων τῶν τηλεβόλων, εἰς ἀπόστασιν δὲ τεσσάρων λευγῶν ἀπὸ τῆς Ἀγγέρσης, πόλεις καὶ χωρία εἶχον ἐξεγερθῆ εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς εἰδήσεως.

Ὁ ἡμέτερος Βουσοῦ ἔσπευσε νὰ παρασκευάσῃ ἐπίσημον ὑποδοχὴν, συμπόσιον καὶ προσφωνήσεις, σκεπτόμενος, ὅτι, ἐνῶ ὁ δούξ θὰ ὑπεδέχτο, θὰ ἔτρωγε καὶ θὰ προσεφώνει, ἤθελε λάβει εὐκαιρίαν νὰ ἴδῃ τὴν Ἀρτέμιδα καὶ ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν. Ἐτοιμάσας, λοιπὸν, τὰ πάντα, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔπνευσε καὶ διηυθύνθη δρομαίως πρὸς τὸ Μεριδόρ.

Ὁ δούξ, ἀφεθεὶς μόνος, ἐξεφώνησεν ὠραίους λόγους καὶ προῦξένησε θαυμασίαν ἐντύπωσιν, ὀμιλήσας περὶ τῆς Ἐγώσεως· ἔθιξε τεχνιέντως τὰ σημεῖα τῆς μετὰ τῶν Γκιζην συμμαχίας του καὶ ἐχαρκατήρησεν ἐξυτὸν ὡς καταδιωκόμενον ὑπὸ τοῦ βρασιλέως, ἔνεκα τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιδειχθείσης ὑπὸ τῶν Παρισινῶν ἐμπιστοσύνης.

Διχρούσων τῶν ἀντιφωνήσεων καὶ τοῦ χειροφιλήματος, ὁ δούξ ἐπεθεώρει τοὺς εὐπατρίδας, σημειῶν μὲν μετὰ προσοχῆς τοὺς παρόντας, ἀλλὰ μετὰ μειζονος προσοχῆς τοὺς ἀπολιπομένους.

Ὅτε ὁ Βουσοῦ ἐπέστρεψεν, ἦτο τετάρτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν, ἐνεφανίσθη δ' ἐνώπιον τοῦ δουκὸς κάθυγρος ἐκ τοῦ ἰδρωτός καὶ κεκαλυμμένος ὑπὸ κονιορτοῦ.

— 'Α! ἄ! ἀνδρείε μου Βουσύ, εἶπεν ὁ δούξ, ἰδοὺ σὺ ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς φαίνεται.

— Τὸ βλέπετε, ἐξοχώτατε.

— Αἰσθάνεσαι ζέστην;

— Ἐτρεξα πολὺ.

— Προφυλάχθητι μὴ ἀσθενήσης, διότι ἰσως δὲν ἔθεραπέυθης εἰσέτι ἐντελῶς.

— Δὲν διατρέχω κίνδυνον.

— Καὶ πόθεν ἔρχεσαι;

— Ἐκ τῶν περιχώρων. Ἡ Ἰμετέρα Ὑψηλότης εἶναι νῦν χαριστημένη; οἱ ἐμφανισθέντες ἦσαν πολυάριθμοι;

— Ναί, εἶμαι νῦν χαριστημένος, Βουσύ, ἀλλ' ἔλειπέ τις.

— Τίς;

— Ὁ προστατευόμενός σου.

— Ὁ προστατευόμενός μου;

— Ναί, ὁ βαρόνος δὲ Μεριδόρ.

— 'Α! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἀλλάξας χροιάν.

— Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ τον παρίδωμεν, μὴ μολονότι αὐτὸς μὲ παραβλέπει. Ὁ βαρόνος ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

— Τὸ πιστεύετε;

— Εἶμαι βέβαιος. Αὐτὸς εἶναι ὁ εἰς Ἀγγέρον ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐνώσεως· ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Γκιζή, ἐν γένει δὲ οἱ κύριοι Γκιζή γινώσκουσι νὰ ἐκλέγωσι τοὺς ἀνθρώπους τῶν δέον νὰ ἔλθῃ, Βουσύ.

— Ἄλλ' ἐὰν δὲν ἔλθῃ, ἐξοχώτατε;

— Ἐὰν δὲν ἔλθῃ, θὰ μεταβῶ ἐγὼ πρὸς αὐτόν.

— Εἰς τὸ Μεριδόρ;

— Διατί ὄχι;

Ὁ Βουσύ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν ζηλότυπον λάμπιντων ὀφθαλμῶν του.

— Πραγματικῶς, εἶπε, διατί ὄχι; εἰσθε πρίγκηψ καὶ τὰ πάντα ἐπιτρέπονται ὑμῖν.

— Νομίζεις, ὅτι εἶναι πάντοτε κατ' ἐμοῦ δυσχερεστημένος;

— Τὸ ἀγνοῶ. Πῶς θὰ το ἐγίνωσκον;

— Δὲν τον εἶδες;

— Ὅχι.

— Ἀφοῦ ὅμως ἐνήργεις πρὸς τοὺς ἰσχύουσιν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ἠδύνασο νὰ λάβῃς ἀφορμὴν νὰ ἴδῃς καὶ αὐτόν.

— Δὲν θὰ τον παρέλειπον, ἐὰν δὲν εἶχεν ἀφορμὰς κατ' ἐμοῦ.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν ὑπῆρξα εὐτυχῆς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς αὐτὸν δοθεισῶν ὑποσχέσεων, ἐπομένως δὲν ἠδύναμην νὰ σπεύσω νὰ ἐμφανισθῶ πρὸς αὐτόν.

— Δὲν ἐπέτυχεν ὅ,τι ἐπεθύμει;

— Πῶς;

— Ἦθελεν, ὅπως ἡ θυγάτηρ του νυμφεῦθῃ τὸν κόμητα καὶ τὸν ἐνυμφεῦθῃ.

— Ἔχει καλῶς, ἐξοχώτατε, ἄς παύσωμεν ταύτην τὴν συνδιάλεξιν, εἶπεν ὁ Βουσύ, στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τὸν δούκα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, νέοι εὐπατρίδαι εἰσῆλθον, εἰς προὔπαντησιν τῶν ὀποιῶν μετέβῃ ὁ δούξ, ὥστε ὁ Βουσύ ἔμεινε μόνος.

Οἱ λόγοι τοῦ πρίγκηπος ἐνέβαλον αὐτὸν εἰς σκέψεις.

Ὅποια ἦσαν αἱ προθέσεις τοῦ δουκὸς ὡς πρὸς τὸν βαρόνον τοῦ Μεριδόρ;

Ἦσαν τοιαῦται ὁποίας ἐξεδήλωσεν; ἐσκόπει πραγματικῶς νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ὑπόθεσιν του διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ ἐκτιμωμένου καὶ ἰσχυροῦ ἀρχοντος ἢ τὰ πολιτικὰ σχέδια του ἦσαν πρόφασις, ὅπως πλησιασῇ τὴν Ἀρτέμιδα;

Ὁ Βουσύ ἐξήτασε τὴν θέσιν τοῦ πρίγκηπος, περιελθόντος εἰς ἐχθρότητα πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ἐξορίστου ἐκ τοῦ Λούβρου καὶ ἀρχηγοῦ ἀνταρσίας. Ἔθεσεν ἐπὶ τῆς στάθμης τὰ ὑλικά συμφέροντα καὶ τὰς ἐρωτικὰς φαντασίας τοῦ πρίγκηπος καὶ ἀνεῦρεν, ὅτι τὸ ἐκ τούτων συμφέρον αὐτοῦ ἦτο μνηδαμινόν, παραβαλλόμενον πρὸς τὰ λοιπὰ.

Ὁ Βουσύ ἦτο εὐδιάθετος νὰ συγχωρήσῃ πᾶν ἕτερον ἀμάρτημα τοῦ δουκὸς, ἐὰν οὗτος συγκατετίθετο ν' ἀποβάλῃ τὸ τοῦ ἐρωτος πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα.

Διῆλθεν ὅλην τὴν νύκτα ἐν συμποσίῳ μετὰ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος καὶ εἰς ὑποκλίσεις πρὸς τὰς κυρίας τῆς πόλεως καὶ εἰς τὴν πρὸς αὐτὰς διδασκαλίαν τῶν νέων χορῶν, διότι προσεκάλεσαν καὶ ὀρχήστραν.

Εἶναι εὐνόητον, ὅτι ὑπῆρξεν ἀντικείμενον θαυμασμοῦ τῶν γυναικῶν καὶ ἀπελιπίσας τῶν ἀνδρῶν· ἐπειδὴ δὲ τινες τούτων παρετήρουν αὐτὸν κατὰ τρόπον μὴ ἀρέσκοντα αὐτῷ, ὁ Βουσύ ἔστριψε πολλάκις τὸν μύστακά του καὶ ἠρώτησε τρεῖς ἢ τέσσαρας αὐτῶν, ἐὰν ἤθελον νὰ τῷ κάμωσι τὴν χάριν νὰ ἐξέλθωσι μετ' αὐτοῦ εἰς περιπάτον ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης.

Πλὴν ἡ φήμη του εἶχε προηγηθῆ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀγγέρον, ἐπομένως οὐδεὶς συνήνεσε νὰ τον ἀκολουθήσῃ.

Πρὸ τῆς θύρας τοῦ δουκικοῦ μεγάρου, ὁ Βουσύ συνήντησεν εἰλικρινές, ἐντιμον καὶ φιλομειδές πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὀγδοήκοντα λέυγας μακρὰν αὐτοῦ.

— 'Α! εἶπε μετὰ ζωνηροτάτης ἐκφράσεως χαρᾶς, σὺ εἶσαι, Ρεμῆ!

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Ἐμαλλον νὰ σοι γράψω νὰ ἔλθῃς.

— Πραγματικῶς;

— Λόγον τιμῆς.

— Ὡστε ἐπράξα ἐξαίρετα, ἐνῶ ἐροῦμένην μήπως μ' ἐπιπλήζητε.

— Διατί;

— Διότι ἦλθον ἀνευ τῆς ὑμετέρας ἀδείας. Πλὴν εἶχον μάθει, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος δούξ δ' Ἀνζιού ἀπέδρασε τοῦ Λούβρου καὶ ὅτι ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἐπαρχίαν του, ἀνεμνήσθη ὅτι ἐμένατε εἰς τὰ περιχώρα τῆς Ἀγγέρον καὶ ἐσκέφθη, ὅτι θὰ εἶχομεν ἐμφύλιον πόλεμον, ἐπομένως πολλοὺς ζιφισμοὺς καὶ τρυπήματα εἰς τὸ δέσμα τοῦ πλησίον μου· ἐπειδὴ δ' ἀγαπῶ τὸν πλησίον μου ὡς ἑμαυτὸν καὶ πλέον ἑμαυτοῦ, ἔσπευσα καὶ ἦλθον.

— Ἐπράξας καλῶς, Ρεμῆ· σοὶ δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι ἠσθανόμην τὴν ἔλλειψίν σου.

— Πῶς ἔχει ἡ Γερτρούδη, ἐξοχώτατε;

Ὁ εὐπατρίδης ἐμειδίασε.

— Σοὶ ὑπόσχομαι νὰ αἰτήσω περὶ αὐ-

τῆς πληροφορίας παρὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ἀμα ὡς ἰδῶ αὐτήν.

— Καὶ ἐγώ, κατ' ἀνταπόδοσιν, ἀμα ὡς τὴν ἰδῶ, θέλω αἰτήσῃ πληροφορίας περὶ τῆς δεσποίνης Μινσρωῦ.

— Εἶσαι ἀξιόλογος σύντροφος· καὶ πῶς μ' εὐρες;

— Μεγάλῃ δυσκολίᾳ! ἠρώτησα ποῦ ἦτο τὸ δουκικὸν μέγαρον καὶ περιέμεινα ὑμᾶς πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ, ἀφοῦ ὠδήγησα τὸν ἵππον μου εἰς τὰ ἵπποστάσια τοῦ πρίγκηπος, ὅπου ἀνεγνώρισα τὸν ὑμέτερον ἵππον.

— Ναί, ὁ πρίγκηψ ἐφόνευσε τὸν ἰδικόν του καὶ τῷ ἐδάνεισα τὸν Ρολάνδον, τὸν ὁποῖον ἐκράτησε, διότι δὲν εἶχεν ἕτερον ἵππον.

— Σὰς ἀναγνωρίζω ἐκ ταύτης τῆς πράξεώς σας· ὑμεῖς εἰσθε πρίγκηψ καὶ ἐκεῖνος θεράπων.

— Μὴ σπεύδῃς νὰ με θέτῃς τόσο ὑψηλόν, Ρεμῆ, διότι θὰ ἴδεις ποῦ κατοικεῖ ὁ ἐξοχώτατός σου.

Ταῦτα δὲ λέγων, ὁ Βουσύ ὠδήγησε τὸν Ὄδουῖνον εἰς τὴν ἐπὶ τῶν τειχῶν κατοικίαν του.

— Ἰδὺ τὸ μέγαρόν μου, εἶπε· τοποθετήθητι ὅπου θέλεις καὶ ὡς δύνασαι.

— Δὲν εἶναι δύσκολον, διότι δὲν ἔχω ἀνάγκην μεγάλου χώρου· ἄλλως, δύναμαι νὰ κοιμηθῶ καὶ ὀρθιος, διότι εἶμαι πολὺ κουρασμένος.

Οἱ δύο φίλοι, διότι ὁ Βουσύ ἐθεώρει τὸν Ὄδουῖνον μάλλον φίλον ἢ θεράποντα, ἀπεχωρίσθησαν, καὶ ὁ Βουσύ, κατῆχαριστημένος ὅτι εὐρίσκετο μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ρεμῆ, ἐκοιμήθη ἀδιαλείπτως μέχρι τῆς πρωίας.

Ὁ Βουσύ ἀφυπνίσθη ἐνωρίς καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ μέγαρον, παραγγείλας νὰ στείλωσιν ἐκεῖ τὸν Ρεμῆ.

Ἐπεθύμει μεγάλως νὰ κατοπτεύσῃ τὰ πρῶτα χασμήματα τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος, ὅπως, εἰ δυνατόν, κατανοήσῃ τὰς σκέψεις του ἐν τοῖς συνήθως σημαντικωτάτοις μορφασμοῖς τοῦ ἀφυπνιζομένου.

Ὁ δούξ ἀφυπνίσθη, ἀλλὰ θὰ ἔλεγε τις, ὅτι, ὡς ὁ ἀδελφός του Ἐρρίκος, ἔφερε προσωπεῖον πρὶν ἢ κοιμηθῆ, ἐπομένως ὁ Βουσύ οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῆ.

Ὁ Βουσύ εἶχεν ἐτοιμάσει καταλόγον τῶν δεομένων γενέσθαι.

Κατὰ πρῶτον, ἐκδρομὴ ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πρὸς ἐξέτασιν τῆς καταστάσεως τῶν ὀχυρωμάτων.

Ἐπιθεώρησις τῶν κατοίκων καὶ τῶν ὀπλων αὐτῶν.

Ἐπισκεψίς εἰς τὸ ὄπλοστάσιον καὶ παραγγελία παντὸς εἶδους πολεμοφοδίων.

Λεπτομερῆς ἐξέτασις τῶν φόρων τῆς ἐπαρχίας, ὅπως ἐπιβλήθῃ εἰς τοὺς ἀγαθοὺς καὶ πιστοὺς ὑπηκόους τοῦ πρίγκηπος μικρὸς συμπληρωτικὸς φόρος, χρησιμεύων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν τῶν χρηματοκιβωτίων του.

Ἐπὶ τέλους, ἀλληλογραφία.

Ὁ κόμητος, οὕτως ἐφωδιασμένος κατὰ τῶν ἐνδεχομένων πονηρῶν σκέψεων τοῦ δουκὸς, εἶδεν αὐτὸν ἀνοίξαντα τοὺς ὀ-

φθαλμούς, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ ἐν αὐτοῖς, ὡς εἶπομεν.

— 'Α! ἄ! εἶπεν ὁ δούξ, ἤλθες ἤδη!

— Ναί, ἐξοχώτατε· δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῶ, διότι τὰ συμφέροντα τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμά μου δι' ὅλης τῆς νυκτός. Τί θὰ πράξωμεν σήμερον; Ἐὰν ἐθηρεύομεν, εἶπεν ὁ Βουσύ, προσθεὶς καθ' ἑαυτὸν, ὅτι δὲν εἶχε σκεφθῆ πρότερον ταύτην τὴν ἐνασχόλησιν.

— Πῶς! εἶπεν ὁ δούξ· ἀξίως, ὅτι δι' ὅλης τῆς νυκτός ἐσκέπτεσο περὶ τῶν συμφερόντων μου, ὡς συμπέρασμα δὲ τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῆς σκέψέως σου μοι προτείνεις νὰ θηρεύσωμεν. Τί εἶναι αὐτά;

— Ἐχετε δίκαιον· ἄλλως οὔτε ἔχομεν κύνας.

— Οὔτε ἀρχικυνηγόν, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— 'Α! ἡ θήρα θὰ ἦτο εὐαρεστοτέρα ἅνευ αὐτοῦ.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὡς σύ, ἀλλ' αἰσθάνομαι τὴν ἔλλειψίν σου.

Ὁ δούξ εἶπε ταύτην τὴν φράσιν μετὰ παραδόξου ὕψους, τὸ ὅποιον ὁ Βουσύ παρετήρησε καὶ εἶπεν:

— Ὁ ἀξιόλογος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ φίλος σας, φαίνεται ὅτι δὲν σας ἀπελευθέρωσεν αὐτός.

Ὁ δούξ ἐμειδιάσεν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Βουσύ, γνωρίζω αὐτὸ τὸ μειδιάμα· εἶναι τὸ κακὸν φυλάχθητι, Μονσορώ.

— Εἶσαι λοιπόν ὠργισμένος κατ' αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ.

— Διατί νὰ εἶμαι ὠργισμένος;

— Διότι εἶναι φίλος μου.

— Ἀπ' ἐναντίας, τὸν λυποῦμαι.

— Δῆλα δὴ;

— Διότι, ὅσῳ ὑψηλότερον ἀναβιβάσῃτε αὐτόν, τόσῳ μᾶλλον ἐπικίνδυνος θέλει εἶναι ἡ πτώσις του, ὅταν πέσῃ.

— Βλέπω, ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς καλὴν διαθέσιν.

— Ἐγώ;

— Ναί, διότι, μόνον ὁσάκις εἶσαι εἰς καλὴν διαθέσιν, μοὶ λέγεις τοιαῦτα πράγματα. Ἀδιάφορον, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, ὑποστηρίζω τὸν λόγον μου, ὅτι ὁ Μονσορώ θὰ ἦτο ἡμῖν ὠφέλιμος εἰς ταῦτα τὰ μέρη.

— Διατί;

— Διότι ἔχει ἀκίνητα κτήματα εἰς τὰ περίχωρα.

— Αὐτός;

— Αὐτὸς ἢ ἡ σύζυγός του.

Ὁ Βουσύ ἐδήξε τὰ χεῖλη του, διότι ὁ δούξ ἔφερον αὐτὸς τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μετὰ τοσαύτης δυσχερείας ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν τὴν προτεραιάν.

— 'Α! πιστεύετε; εἶπεν.

— Ἀναμφιβόλως· τὸ Μεριδόρ κεῖται εἰς ἀπόστασιν τριῶν λευγῶν ἀπὸ τῆς Ἀγγέρσης· δὲν το ἤξευρες σύ, ὅστις ἔφερες πρὸς με τὸν γέροντα βαρόνον;

Ὁ Βουσύ ἐνόησεν, ὅτι ἔδει νὰ μὴ ἀφήσῃ ν' ἀποστομωθῇ.

— Τὸν ἔφερον πρὸς ὑμᾶς, διότι μὲ ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ μανδύου, ἤμην δ' ἠναγκασμένος

νὰ φέρω αὐτόν, ἐκτὸς ἐὰν ἤθελον ν' ἀφήσω τὸ ἥμισυ τοῦ μανδύου μου εἰς χεῖράς του, ὡς ἐπραξεν ὁ ἅγιος Μαρτίνος... Ἄλλως, ἢ προστασία μου κατ' οὐδὲν τὸν ὠφέλησεν.

— Ἀκουσον, εἶπεν ὁ δούξ, κατὶ ἐσκέφθην.

— Διαβόλοι! εἶπεν ὁ Βουσύ, ὅστις ἐδυσπίστει πάντοτε εἰς τὰς σκέψεις τοῦ δουκός.

— Ναί... ὁ Μονσορώ ἐκέρδισεν ἐναντίον σου τὸ πρῶτον παιγνίδιον, ἀλλ' ἐγὼ θέλω νὰ σοὶ δώσω τὸ δεύτερον.

— Τί ἐννοεῖτε, πρίγκηψ μου;

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλοῦν. Μὲ γνωρίζεις, Βουσύ;

— Ἐχω ταύτην τὴν ἀτυχίαν, πρίγκηψ μου.

— Πιστεύεις, ὅτι εἶμαι ἀνὴρ, δυνάμενος ν' ἀνεχθῶ προσγενομένην μοι προσβολὴν καὶ νὰ τὴν ἀφήσω ἀτιμώρητον;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ὁ δούξ ἐμειδιάσεν πονηρότερον ἢ πρότερον καὶ ἐδήξε τὰ χεῖλη του, κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ἄς ἴδωμεν, ἐξηγήθητε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Λοιπόν! ὁ ἀρχικυνηγὸς μοὶ ἔκλεψε νεκρίδα, τῆς ὁποίας ἠρώμην, ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν σύζυγόν του· θέλω ν' ἀπαγάγω καὶ ἐγὼ τὴν σύζυγόν του, ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν ἐρωμένην μου.

Ὁ Βουσύ προσεπάθησεν νὰ μειδιάσῃ, ἀλλ' ἐπ' ὅσον ἂν ἐπεθύμει νὰ το ἐπιτύχῃ, δὲν κατάρθωσεν ἢ νὰ μορφήσῃ.

— Ν' ἀπαγάγητε τὴν σύζυγον τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ! ὑπετρύλισεν.

— Οὐδὲν τούτου εὐχερέστερον, νομίζω, εἶπεν ὁ δούξ· ἡ γυνὴ ἐπέτρεψεν εἰς τὰ κτήματά της, ὡς δὲ μ' εἶπες, ἀπεχθάνεται τὸν σύζυγόν της· δύνάμαι, λοιπόν, νὰ πιστεύσω, ἀνευ πολλῆς ματαιοφροσύνης, ὅτι θέλει προτιμήσῃ ἐμὲ ἀντὶ τοῦ Μονσορώ, ἀφοῦ μάλιστα ὑπόσχουμαι αὐτῇ... ὅ,τι θέλω τῇ ὑποσχεθῆ.

— Καὶ τί θέλετε τῇ ὑποσχεθῆ, ἐξοχώτατε;

— Ν' ἀπαλλάξω αὐτὴν τοῦ συζύγου της.

Παρ' ὀλίγον ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ, διὰ τὴν δὲν το ἐπράξατε ἔλτοτε;

Πλὴν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ κατισχύσῃ ἑαυτοῦ.

— Θὰ ἐπράττετε τὴν ὠραίαν ταύτην πράξιν; εἶπε.

— Θὰ το ἴδεις. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, θέλω μεταβῆ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Μεριδόρ.

— Θὰ τολμήσητε;

— Διατί ὄχι;

— Θέλετε ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ γέροντος βαρόνου, τὸν ὅποιον ἐγκατελείψατε, ἀφοῦ μοὶ ὑποσχεθήτε;...

— Ἐχω ἑτοιμον ἀξιόλογον πρόφασιν.

— Ποῦ διαβόλο ἀνευρίσκετε τὰς προφάσεις;

— Αἶ! θὰ τῷ εἶπω, ὅτι δὲν διέρρηξα τὸν γάμον, διότι ὁ Μονσορώ, ὅστις ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο ἐκ τῶν σημαντικωτέρων πρακτόρων τῆς Ἐνώσεως καὶ ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς, μὲ ἠπέλησε νὰ πωλήσῃ ἀμφοτέρους ἡμᾶς εἰς τὸν βασιλέα.

— 'Α! ἄ!... εἶναι ἐφεύρες τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος;

— Ὅχι καθ' ὀλοκληρίαν, ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω, ἀπεκρίθη ὁ δούξ.

— Τότε ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἐννοεῖς; εἶπεν ὁ δούξ, πλανώμενος ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς ἀπαντήσεως τοῦ εὐπκτρίδου του.

— Ναί.

— Θὰ τον κάμω νὰ πιστεύτῃ, ὅτι, νυμφεύων τὴν θυγατέρα του, ἔσωσα τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἀπειλούμενην.

— Εἶναι ἀξιόλογον, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Δὲν ἔχει οὕτως; Ἄλλ' ἰδὲ ἀπὸ τὸ παραθύρον τί καιρὸς εἶναι;

— Διατί;

— Ἰδέ.

— Ἰδοῦ, βλέπω καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἶναι εὐδία.

— Λοιπόν, παράγγειλον νὰ ἐτοιμάσωσι τοὺς ἵππους καὶ ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν πῶς ἔχει ὁ ἀγαθὸς γέρον Μεριδόρ.

— Παραχρῆμα, ἐξοχώτατε;

Ὁ Βουσύ, ὅστις ἔπαιζε τὸ κωμικὸν πρόσωπον τοῦ ἐν ἀμηχανίᾳ Μασκαρίλλου, προσποιούμενος ὅτι ἀπῆρχετο, ἐπορεύθη μέχρι τῆς θύρας καὶ ἐπέστρεψε.

— Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ πόσους ἵππους διατάσσετε;

— Τέσσαρας, πέντε, ὅσους ἂν θελήσῃς.

— Ἐὰν ἀφήσητε εἰς ἐμὲ τὴν περὶ τούτου φροντίδα, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, θὰ παραγγείλω ἕκατόν.

— Καλὰ, ἕκατόν! εἶπεν ἔκπληκτος ὁ πρίγκηψ, τί θέλομεν τόσοις;

— Ὅπως ἔχωμεν τοῦλάχιστον εἰκοσι πέντε, περὶ τῶν ὁποίων νὰ εἶμαι βέβαιος, ἐν περιπτώσει προσβολῆς.

Ὁ δούξ ἀνετίκρησεν.

— Ἐν περιπτώσει προσβολῆς; εἶπε.

— Ναί, ἤκουσα νὰ λέγωσιν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, ὅτι εἰς ταύτην τὴν χώραν ὑπάρχουσι πολλὰ δάση, δὲν θὰ ἦτο δ' οὐδὲν ὀλίγως σπάνιον νὰ ἐμπέσωμεν εἰς ἐνέδραν.

— 'Α! ἄ! εἶπεν ὁ δούξ, τὸ πιστεύεις;

— Ὁ ἐξοχώτατος γινώσκει, ὅτι τὸ πραγματικὸν θάρρος δὲν ἀποκλείει τὴν σῆναι.

Ὁ δούξ ἐγένετο σκεπτικὸς.

— Θὰ διατάξω νὰ ἐτοιμασθῶσιν ἕκατόν πενήτηκοντα, εἶπεν ὁ Βουσύ.

Διηυθύνθη δ' ἐκ νέου πρὸς τὴν θύραν.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Τί τρέχει, ἐξοχώτατε;

— Πιστεύεις, ὅτι εἶμαι ἀσφαλῆς εἰς τὴν Ἀγγέρσιν, Βουσύ;

— Ἡ πόλις δὲν εἶναι ὀχυρά, πλὴν, ὑπερασπιζομένη καλῶς...

— Ναί, καλῶς ὑπερασπιζομένη, πλὴν δύναται νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ κακῶς· ὅσῳ ἂν εἶσαι ἀνδρεῖος, εἰς ἕν μόνον μέρος θὰ εἶσαι.

— Πιθανόν.

— Ἐν, λοιπόν, δὲν εἶμαι ἀσφαλῆς εἰς τὴν πόλιν, βεβαίως δὲ δὲν εἶμαι, ἀφοῦ ὁ Βουσύ ἀμφιβάλλῃ...

— Δὲν εἶπον, ὅτι ἀμφέβαλλον, ἐξοχώτατε.

— Καλὰ, καλὰ· ἀφοῦ δὲν εἶμαι ἀσφα-

λῆς πρέπει νὰ τεθῶ πάραυτα ἐν ἀσφαλείᾳ.

— Οἱ λόγοι σου εἶναι χρυσοί, ἐξοχώτατε.

— Λοιπόν, θὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πύργον καὶ θὰ ὀχυρωθῶ ἐν αὐτῷ.

— Ἐχετε δίκαιον, ἐξοχώτατε· ἡ ἰσχυρὰ ὀχύρωσις εἶναι ἀριστον μέτρον, ὑπετραύλισεν ὁ Βουσύ, ὅστις, μὴ αἰσθανόμενος ποτὲ φόβον, ἐστερεῖτο συνετῶν λόγων.

— Ἐπειτα, μοὶ ἔρχεται καὶ ἄλλη ἰδέα, Βουσύ.

— Ἡ πρώτη εἶναι γόνιμος, ἐξοχώτατε.

— Θὰ φέρω ἐνταῦθα τοὺς Μεριδόρ.

— Ἐξοχώτατε, αἱ κτέφεις ὑμῶν σήμερον εἶναι ἀκριβεῖς καὶ ὀρθοτάται. . . Ἐγέρθητε καὶ ἄς ἐπισκεφθῶμεν τὸν πύργον.

Ὁ πρίγκηψ ἐκάλεσε τοὺς θεράποντας καὶ ὁ Βουσύ, ἐπωφεληθεὶς τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐξῆλθεν εἰς τὸν θλαμμον, ὅπου εὔρε τὸν Ὀδουίνον, τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς ἀνεζήτησε.

Ἐφερὲν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δουκὸς, ἔγραψε βραχυτάτην ἐπιστολήν, ἐσχημάτισε μικρὰν ἀνθοδέσμην ἐκ τοῦ παρακειμένου κήπου, ἐπέθεσε τὴν ἐπιστολήν μετὰ τῶν στελεχῶν τῶν ἀνθέων, μετέβη εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ἔδωκε τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ὀδουίνου καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ ἱπεύσῃ ἐπὶ τοῦ Ρολάνδου.

Εἶτα δέ, ὀδηγήσας αὐτὸν ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὡς ὁ Ἄμὰν ὠδήγει τὸν Μαρδοχαῖον, τῷ ἔδειξε στενήν τινα διόδον.

— Ἄφες τὸν Ρολάνδον, τῷ εἶπε, ν' ἀκολουθήσῃ ταύτην τὴν διόδον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ὑπάρχει δάσος καὶ ἐντὸς αὐτοῦ περιτετειχισμένος κῆπος· ὑπεράνω τοῦ τείχους, καὶ εἰς ὃ μέρος θέλει σταματήσει ὁ Ρολάνδος, ρίψον τὴν ἀνθοδέσμην.

Ἡ ἐν τῇ ἀνθοδέσμῃ ἐπιστολή περιεῖχε τὰς ἐπόμενα: «Ὁ περιμενόμενος δὲν ἔρχεται, διότι ἦλθεν ὁ μὴ περιμενόμενος εἴπερ ποτε ἀπειλητικώτερος, διότι ἔρχεται πάντοτε. Λάβετε, διὰ τῶν χειλέων καὶ τῆς καρδίας, ὅ,τι εἶναι ἀόρατον ἐπὶ τούτου τοῦ χάρτου.»

Ὁ Βουσύ ἀφῆκε τὸν χαλινὸν τοῦ Ρολάνδου, ὁ ὁποῖος ἀπῆλθε δροματὸς πρὸς τὸ Μεριδόρ.

Εἶτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δουκικὸν μέγαρον καὶ εὔρε τὸν πρίγκηπα ἐνδεδυμένον.

Ὁ Ρεμῆ, ἀφικόμενος ἐντὸς βραχέος εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ἔριψε τὴν ἀνθοδέσμην, μικρὰ δὲ κραυγὴ ἐκείθεν τοῦ τείχους, ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι περιῆλθεν εἰς τὴν διεύθυνσίν τῆς.

Μετὰ τοῦτο, ὁ Ρεμῆ ἀνεχώρησε καὶ μετὰ τεσσαράκοντα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Ρολάνδος εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ ἵπποστάσιον.

Ὁ Βουσύ ἐπεσκέπτετο τὸν πύργον μετὰ τοῦ πρίγκηπος, ἔβρασε δ' αὐτὸν ἐκεῖ ὁ Ρεμῆ, ἐνῶ ἐξήταζεν ὑπόγειόν τι.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ Βουσύ, τί εἶδες; τί ἤκουσας; τί ἐπραξας;

— Ἐν τείχῳ, μίαν φωνήν, ἑπτὰ λεύγας, ἀπήντησεν ὁ Ρεμῆ μετ' ἀξιοζήλου λακωνισμοῦ.

NE'

Ὁ δούξ κατάρθρωσε ν' ἀπασχολήσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸν δούκα μὲ τὰς πολεμικὰς προπαρασκευάς, ὥστε, ἐπὶ δύο ἡμέρας, δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Μεριδόρ, οὐδὲ νὰ καλέσῃ τὸν βαρὸνον εἰς τὴν Ἀγγέρσην.

Ἐνίστε ὁ δούξ ἐπανήρχετο εἰς τὰς περὶ ἐπισκέψεως ἰδέας του, ἀλλὰ πάραυτα ὁ Βουσύ προσεποιεῖτο τὸν ἀπασχολημένον, ἐξήταζε τὰ μουσκέτα, διέταττε νὰ ἐπισάξωσι τοὺς πολεμικοὺς ἵππους, νὰ κυλίσωσι τὰ τηλεβόλα, νὰ ἐξετάσωσι τοὺς ὑποστάτας αὐτῶν, ὡς ἐὰν προῦκειτο ἡ κατὰκτησις πέμπτης ἡπείρου.

Ταῦτα δὲ βλέπων ὁ Ρεμῆ κατεγίνετο εἰς τὴν κατασκευὴν μοτοῦ, εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν χειρουργικῶν ἐργαλείων του καὶ εἰς τὰς σκευασίας ἀλοιφῶν, ὡς ἐὰν προῦκειτο περὶ τῆς θεραπείας ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Τότε ὁ δούξ ὑπεχώρει πρὸ τοῦ μεγέθους τῶν προπαρασκευῶν.

Εἶναι εὐνόητον, ὅτι, ἐκ διαλειμμάτων, ὁ Βουσύ, ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐξωτερικῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων, ἱπευε τὸν Ρολάνδον καὶ ἐντὸς τεσσαράκοντα λεπτῶν ἀφικνεῖτο πρὸ τινος τείχους, τὸ ὁποῖον τότε εὐκολώτερον ἐκάστοτε διεσκέλιζεν, ὅσω, ἀνὰ πᾶσαν ἀνάβασίν του, κατέρριπτε τινα λίθον αὐτοῦ.

— Ἐκέρδισα δύο ἡμέρας, ἔλεγε κχθ' ἐκυτὸν ὁ Βουσύ, θὰ εἶμαι δὲ δυστυχέστατος, ἐὰν μὴ συμβῇ εἰς ἐμὲ μικρὸν τι εὐτύχημα ἐντὸς ἐτέρων δύο ἡμερῶν.

Ὁ Βουσύ δὲν ἔσφαλλεν, ἐλπίζων εἰς τὴν ἀγαθὴν τύχην του.

Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς τρίτης ἡμέρας, ἐνῶ εἰσήγετο εἰς τὴν πόλιν μεγάλην αἰτοπομπεία, πρῶτον εἰσφορᾶς, ἐπιβληθείσης ὑπὸ τοῦ δουκὸς ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ πιστῶν Ἀνδεγαυῶν καὶ ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ὅπως φανῇ ἀγαθὸς πρίγκηψ, ἐδοκίμαζε τὸν μέλανα ἄρτον τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐσχίζε, διὰ τῶν ὀδόντων του, τὰς ἀλατισμένας ἀρίγγας καὶ τὸν ξηρὸν ὀνίσκον, ἠκούσθη μέγας θόρυβος εἰς τινα τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

Ὁ δούξ ἠτήσατο πληροφορίας περὶ τοῦ θορύβου, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τῷ δώσῃ τοιαύτας.

Διενέμοντο ἐκεῖ κτυπήματα κοντακίων λογῶν καὶ κοπάνων μουσκέτων εἰς τὸ ἔνεκα περιέργου θεάματος συνελθόν πληθὸς τῶν πολιτῶν.

Ἀνὴρ, ἔπιπτος ἐπὶ λευκοῦ καὶ καθύγρου ἐκ τοῦ ἰδρώτος ἵππου, εἶχεν ἐμφανισθῆ πρὸ τοῦ προχώματος τῆς πύλης τῶν Παρισίων.

Ὁ Βουσύ, ἐπόμενος τῷ ὑπ' αὐτοῦ καθιερωθέντι συστήματι τῆς ἐκφοβίσεως, εἶχεν ἐπιτύχει νὰ διορισθῇ γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς Ἀνδεγαυίας καὶ φρούραχος πάντων τῶν φρουρίων καὶ εἶχεν ἐπιβάλει αὐστηροτάτην πειθαρχίαν, ἰδίως δ' εἰς τὴν Ἀγγέρσην. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τῆς πόλεως ἀνευ συνθήματος καὶ οὐδεὶς ἠδύ-

νατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν ἀνευ συνθήματος ἢ ἐγγάφου προσκλήσεως.

Ἡ πειθαρχία ἐσκόπει νὰ παρεμποδίσῃ, ὅπως ὁ δούξ ἀποστείλῃ τινα πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα ἀνευ τῆς γνώσεώς του ἢ εἰσέλθῃ ἢ Ἀρτεμὶς εἰς τὴν πόλιν ἀνευ προειδοποιήσεώς του.

Ἴσως ταῦτα φανῶσιν ὑπερβολικὰ, ἀλλὰ, μετὰ πενήκοντα ἔτη, ὁ Βούκιγκαμ ἔπραττε πολλῶ μείζονας τρέλλας, χάριν Ἀννης τῆς Αὐστριακῆς.

Ἐπεται συνέχεια.

Δ.μ.λ.

Ἡ ΚΡΗΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΞΕ-ΣΑΡΑΪ

Ἀιτήγημα τοῦ ἔθνικοῦ τῆς Ῥωσσίας ποιητοῦ

ΑΛΕΞ. ΠΟΥΣΚΙΝ.

Ὁ Γιρέης κἀθηται μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ ἔδαφος· ἡ ἐξ ἡλέκτρου καπνοσύριγξ καπνίζει ἐν τῷ στόματί του. Ἡρεμία ἐν τῷ παλατίῳ βασιλεύει· οἱ ταπεινοὶ αὐλικοὶ σιωπηλοὶ πλημμυροῦσι περὶ τὸν ἀπειλητικὸν χάνην. Πάντες μετὰ σεβασμίας προσοχῆς ἀνακαλύπτουσιν ἐπὶ τοῦ συνωφρωμένου ἐκείνου μετώπου σημεῖα λύσεως καὶ θλίψεως. Ὁ μονάρχης ἀγέρωχος νεύει τῇ δεξιᾷ ἀνυπομότως καὶ πάντες ἀποσύρονται μετὰ σεβασμοῦ.

Μόνος ἐν τῷ δωματίῳ του ἀναπνέει ἐλευθερώτερον, καὶ οἱ τῆς καρδίας του παλμοὶ μετὰ μείζονος ἐνεργείας ἀντανακλῶνται ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Οὕτως ὁ κυματῶδης κρύσταλλος κόλπου παράγει πιστῶς τὴν εἰκόνα τῶν θυελλωδῶν νεφῶν. Τί ἄρα γε ἀνακυκᾷ ἢ ὑπερήφανος ψυχὴ ἐκείνη; Ποῖον σχέδιον ἀπορροφᾷ τὴν σκέψιν τοῦ Γιρέη; Μὴ θέλει νὰ κινήσῃ πρὸς τοὺς Ῥώσσοις πόλεμον, νὰ ἐπιθέσῃ τῇ Πολωνίᾳ νόμους; Μὴ τὸν καταβιβρώσκει διψα αἱματηρᾶς ἐκδικήσεως; Μὴ ἀνακαλύπτει ἐν τῷ στρατῷ συνωμοσίαν; Μὴ τέλος τὸν ἀνησυχεῖ τὸ μῖσος τῶν λαῶν του, αἱ ἐπιβουλαιὶ τοῦ πανούργου Γεουνηνσίου;

Οὐχί· ἦδη εἶναι ἐμπλεως στρατιωτικῆς δόξης. Ἡ ἀνθρωποκτόνος χεὶρ του ἀναπαύεται ἀπὸ τῶν πολεμικῶν μόχθων, καὶ τὸ πάθος τῶν μαχῶν δὲν φλογίζει πλέον τὴν διάνοιάν του.

Μὴ ἀνεκάλυψε προδοσίαν ἐν τῷ χαρμεῖψ του, καὶ τις ὀδαλίσκῃ, ἐν δουλείᾳ καὶ μαλθακότητι τραφεῖσα, παρέδωκε τὴν καρδίαν πρὸς γκιζοῦρ τινα;

Οὐχί· αἱ περιδεεῖς γυναῖκες τοῦ Γιρέη δὲν τολμῶσιν οὔτε νὰ σκεφθῶσιν οὔτε ν' ἀποφασίσωσι· κἀπερ δὲ κατατροχόμεναι ὑπὸ ζοφερᾶς θλίψεως, δὲν συλλαμβάνουσιν ἰδέαν προδοσίας. Κεκλεισμένοι ἐν εἰρκτῇ, ὑπὸ ἀγρύπνων καὶ ἀνηλεῶν φρουρομένην φυλάκων, λάμπουσιν ἐκεῖ ἐν φιληδόνῳ ἡσυχίᾳ, ὥσπερ ἄνθη ὑπὸ τὰς ὑέλους θερμοκηπίου.

Δι' αὐτὰς αἱ ἡμέραι, οἱ μῆνες, τὰ ἔτη φεύγουσιν ἐν ἀλλεπαλλήλῳ μονοτονίᾳ, καὶ μεθ' ἐκυτῶν ἀγούσι βαθμηδὸν νεότητα καὶ

ἔρωτα. Αἱ ἡμέραι παρέρχονται παρόμοιοι, καὶ αἱ ὥραι φαίνονται βραδεῖαι. Σχολὴ καὶ ὄκηνη οἰκοῦσι τὸ χαρμίον, σπανίως ἢ χαρμονὴ ἐν αὐτῷ ὑπεισέρχεται. Ὅσακις αἱ νέαι ἔγκλειστοὶ τὴν ἀγωνίαν καὶ ἀνίαν αἰσθάνωνται, διαλύουσι ταύτην, ἀλλάσσουσαι μονὴν, παίζουσαι, φλυαροῦσαι ἢ ἐν κομφῷ ὀμίλῳ διεσχόμεναι πρὸς τὸ κελάρυσμα τῶν ἀναβλυζόντων ὑδάτων, ὑπὸ τὸ φύλλωμα βρυθυσκίων πλατάνων. Πονηρὸς εὐνοῦχος πανταχοῦ τὰς ἀκολουθεῖ· δὲν δύνανται νὰ φύγωσι τὴν ὄψιν του. Τὸ βλέμμα του τὸ πᾶν ἐποπτεύει, τὸ οὖς του ἀκούει τὸ πᾶν. Τῇ ἐπιμελείᾳ του ἔχαράθη κανὼν βίου ἀμετάβλητος. Μόνος τούτου νόμος ἐστὶν ἡ βούλησις τοῦ χάνη, ἣν ἐκπληροῖ μεθ' ἧς ἀκριβείας καὶ τὰς του Κορανίου ἐντολάς· ὁ εὐνοῦχος ἀγνοεῖ τί ἐστὶν ἔρωσ· ὡς περ στήλη ἀπαθῆς, προσδέχεται ψυχρῶς τὰ σκώμματα, τὴν ὀργὴν, τὰς λιποψυχίας, τὰς ὕβρεις ἀναιδούς ἀσελγείας, τὴν περιφρόνησιν, τὰς ἰκσιίας, τὰ χαῦνα ὄμματα, τοὺς θρηνώδεις στεναγμούς, τὰ ἐπίφοδα παράπονα. Οὗτος καλῶς γινώσκει τὸ γυναικεῖον ἰδιώμα, ποία ἡ δολιότης τῶν ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ περιορισμῷ. Οὔτε τὰ τρυφερὰ βλέμματα, οὔτε αἱ σιγηλαὶ λοιδοραίαι, οὔτε τὰ δάκρυα ἐν αὐτῷ ἰσχύουσιν· οὗτος δὲν τὰ πιστεύει.

Ὅταν αἱ ὠραῖαι αἰχμαλῶτοι, λύουσαι τὴν μακρὰν κόμην εἰς τὸν ἀνεμον, πορεύονται κατὰ τὸν καύσωνα τοῦ θέρους ἐν τῷ βρυκίῳ νὰ λουσιῶσι καὶ ἐπὶ τῶν ῥοδίνων μελῶν χέουσι τὸ ἀργυροῦν τῆς πηγῆς ὕδωρ, ὁ εὐνοῦχος, αἰώνιος τῶν πράξεων των μάρτυς, φρουρεῖ περὶ τὸ λουτρόν. Παρατηρεῖ ἀνευ συγκινήσεως τὰ ἐκλεκτὰ ἐκεῖνα γυμνὰ σώματα. Ὅταν δ' ἡ νύξ ἀπλοῖ τὸν μαῦρον μανδύαν τῆς, ὁ εὐνοῦχος ἀνοίγει εὐπειθῆ θύραν καὶ κούφῳ βήματι βαίνει ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν ταπήτων, κρύφα δὲ καὶ ἀσφωπτεῖ ἔρπει ἀπὸ κλίνης εἰς κλίνην· ἀγόμενος ἐξ ἀδιακόπου φόβου παρατηρεῖ τὰς ὠραίας κοιμωμένας, καὶ ἀκροῶται τὸν νυκτερινὸν αὐτῶν ψίθυρον· σημεῖοι τοὺς στεναγμούς, τὴν πνοήν, τὴν ἐλαχίστην κίνησιν· ἐκ παντός συλλέγει, — καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνην, ἣτις, ὀνειρευομένη, ἤθελε προφέρει ξένον ὄνομα! Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνην, ἣτις ἐνεπιστεύθη τῇ ἀγαθῇ φίλῃ ἀχαλίνωτον καὶ ἀπερίσκεπτον ἐπιθυμίαν!

Τίς λοιπὸν εἶναι ἡ αἰτία τῆς ὀργῆς τοῦ Γιρέη; Ἡ κηποςύριγξ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ἐσβέσθη, ὁ δὲ ὑπὲρ τῆς, ἀκίνητος ἐπὶ τῆς φλιᾶς, ἀναμένει τὰς διαταγὰς τοῦ δεσπότου του, βίᾳ τολμῶν ν' ἀναπνεύσῃ· ὁ δυναστεύων ὀρθοῦται περιεσκεμμένος· ἀνοίγεται ἡ θύρα πρὸ αὐτοῦ. Σιωπηρὸς προβχίνει εἰς τὴν διαμονὴν τῶν γυναικῶν, ἄλλοτε τοσοῦτο προσφιλῶν αὐτῷ.

Αὗται ἀναμένουσι τὸν χάνην, καθήνται κατὰ διαφόρους ὀμίλους περὶ τινα κελάρυζουσαν κρήνην. Μετὰ παιδικῆς εὐφροσύνης θεῶνται τοὺς ἰχθύς ὀλισθαίνοντας ἐπὶ τοῦ ὕγρου ἐκείνου κατόπτρου καὶ εἰς τὸν βυθὸν προσπελάζοντας τῆς ἐκ μαρμαῖρου λεκάνης. Τινὲς αὐτῶν εὐχαριστοῦνται

ρίπτουσαι τὰ χρυσᾶ των ἐνώτια. Ἐν τούτοις αἱ παιδίσκαι περιφέρουσιν εὐδὴ παγωτά, εἶτα δὲ ἄδουσιν ἤχηρὸν καὶ εὐφρόνουν ἄσμα.

I

Τοῖς ἀνθρώποις χορηγεῖ ὁ οὐρανὸς τὴν θεραπείαν τῶν πόνων καὶ δακρῶν· μακρῖος ὁ φακίρ, ὁ βλέπων τὴν Μέκκαν κατὰ τοὺς θλιβεροὺς τοῦ γῆρατός του χρόνους.

II

Εὐδαίμων, ὅστις, θνήσκων, ἐξαγνίζεται ἐπὶ τῶν ἐνδόξων τοῦ Δουνάβεως ὄχθῶν· κόρη ἐπουρανία θὰ πετάξῃ ἐνώπιόν του μειδιῶσα ἐξ ἔρωτος.

III

Ἄλλ' εὐδαίμονεστερος, ὦ Ζαρέμα, ὅστις, μεθῶν ἐκ γαλήνης καὶ μαλθακότητος, σὲ θωπεύει, ὡς περ ῥόδον ἐν τῷ τοῦ χαρμίου περιδῶλῳ.

Αὗται ἔθουσιν. Ἄλλὰ ποῦ εἶναι ἡ Ζαρέμα, ὁ τοῦ ἔρωτος ἀστήρ, ὁ τοῦ χαρμίου μαργαρίτης. Τεθλιμμένη καὶ ὠχρὰ, δὲν ἀκούει τοὺς ἐπαίνους τῆς· ὡς περ φοῖνιξ, ἐξ ἀνέμων τινασσόμενος, αὐτὴ κλίνει τὴν νεαρὰν κεφαλὴν· οὐδὲν πλέον νὰ τῇ ἀρέσκη δύναται. Ὁ Γιρέης μετεβλήθη! Ὁ Γιρέης ἤδη δὲν τὴν ἀγαπᾷ.

Ἄλλὰ τίς ἡ γυνή, ἣτις πρὸς σέ, ὦ Ζαρέμα, δύναται νὰ συγκριθῇ; Ἡ μέλαινα κόμη περιστέφει τὸ χιονῶδες μέτωπόν σου· οἱ ὀφθαλμοί σου εἰσι τῆς ἡμέρας λαμπρότεροι, τῆς νυκτὸς μελάντεροι. Τίς φωνὴ δύναται κάλλιον τῆς ἰδικῆς σου νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀναρρίπισιν τῶν φλογερῶν παθῶν; Τίς ἀσπασμὸς τρυφερώτερος καὶ ζωηρότερος τῶν θωπειῶν σου; Πῶς ποτε καρδιά, τῆς εἰκόνας σου μεστή, δύναται ὑπὲρ ἄλλης νὰ πάλλῃ; Καὶ ὅμως ὁ ψυχρὸς καὶ ἀγριὸς Γιρέης ἀπαξιοῖ τὰς θωπείας σου, καὶ τὰς κρυεῖρας ὥρας τῆς νυκτὸς ἐν θλίψει καὶ μονῶσει κατατρίβει, ἀφ' ὅτου ἡγεμονίς ἐκ Πολωνίας ἐν τῷ χαρμίῳ του οἰκεῖ.

Ἀπὸ μικροῦ ἡ νεαρὰ Μιχρία ζῆ ὑπὸ κλίμα ξένον· πρὸ μικροῦ ἦνθει ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ τῆς, παρὰ πατρὶ φιλοστόργῳ, ὅστις τὴν ἐκάλει δόξαν του καὶ παρηγορίαν. Νόμος τῷ ἦτο ἡ παιδικὴ τῆς θέλησις· μία φροντίς μόνη τὸν κατεῖχεν· ἐπεθύμει ἡ τύχη τῆς φιλάττης θυγατρὸς του νὰ ἦ λαμπρὰ, ὡς περ ἡμέρα ἔαρος, οὐδὲ ἡ ἐλαφροτάτη θλίψις νὰ ταράξῃ τὸ στήθος τῆς, καὶ, νυμφευθεῖσα, ν' ἀναμνησκηται μετ' ἀγαλλιάσεως τοῦ χρόνου τῆς νεότητος τὰς τερπνάς καὶ εὐαρέστους ὥρας, αἰτινες διελύοντο ὡς περ κούφον ὄνειρον. Τὰ πάντα ἐπ' αὐτῆς ἡγεῖρον θυμωκσμὸν· ἡ εὐγενὴς φύσις, αἱ ζωηραί, μετὰ χάριτος κινήσεις, οἱ κυανοὶ τῆς ὀφθαλμοί. Πρὸς τοῖς δώροις τῆς φύσεως ἠνοῦντο τὰ τῆς τέχνης· κατέθελγε τὰ οικογενειακὰ γεύματα διὰ τῶν μελωδικῶν τόνων τῆς ἄρπης. Πολλοὶ ἰσχυροὶ καὶ πλούσιοι ἐπεζήτουν τὴν χεῖρὰ τῆς, καὶ πολλοὶ νέοι περιδεεῖς ἀπέπνεον δι' αὐτὴν μυστικὸν ἔρωτα. Ἄλλ' ἡ παρθένος, γαλήνιος καὶ ἀγνή, ἠγνοεῖ ἔτι τὰ πάθη, καὶ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ πατρὸς ἠνάλισκε τὰς ὥρας τῆς σχολῆς παίζουσα μετὰ τῶν προσφιλῶν τῆς συντρόφων.

Δὲν διήρκεσε πολὺ ἡ εὐτυχία ἐκείνη.

Ὁρδὴ Ταρτάρων διεχύθη κατὰ τὴν Πολωνίαν μεθ' ὀρμῆς χειμάρρου, τὰ πεδία ἐπιτρέχοντος, ἢ πυρκαϊᾶς, τὸν θερισμὸν νεμομένης. Τὰ ἀνθρώρα περιχώρα, δηωθέντα, μετατρέπονται εἰς ἔρημον· παύουσιν οἱ ἀθῶοι περιπάτοι καὶ τὰ παίγνια· ἐξαφνίζονται τὰ χωρία· ὁ μεγαλοπρεπὴς πύργος ἠρημώθη· εἶναι κενὸν καὶ ἀφωνον τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας. Ἐν τῷ κτήκῳ τοῦ παλατίου, ἔνθα κατὰ μακρὰν σειρὰν ἀναπαύονται τὰ ψυχρὰ τῶν προγόνων λείψανα, στέμματα καὶ στεφάνους περιβεβλημένα, ἤδη νέος ἀνεγείρεται τάφος. Ὁ πατήρ ἀπέθανεν, ἠχημαλωτίσθη ἡ θυγάτηρ· τὴν πύργον κατέχει ξένος πλεονέκτης, καὶ διὰ τυραννικῆς φορολογίας πιέζει τοὺς δυστυχεῖς ἐνοίκους τοῦ χωρίου.

Προσδέχεται ἡ αὐλὴ τοῦ Μπαξέ-Σαράτ τὴν νεαρὰν ἡγεμονίδα· ἀλλ' ἡ ὠραία ἀναλίσκεται ἐν στεναγμοῖς καὶ θρήνοις, οὐδὲ νὰ προσοικειωθῇ δύναται τῇ καθερίζει, ὑφ' ἣν ὑπήχθη. Ὁ ἀπελπισμὸς τῆς, τὰ δάκρυα, οἱ στεναγμοί, ταράσσουσι τὸν βρυχὸν ὕπνον τοῦ χάνη, ὅστις τὸ πᾶν πράττει, ὅπως πραύῃ τῆς αἰχμαλώτου τὴν λύπην, καὶ πραύει χάριν αὐτῆς τὴν αὐστηρότητα τῶν τοῦ χαρμίου νόμων. Αὐτὴ εἰσέρχεται εἰς τὸ λουτρόν ἀνευ ὑδενός ἄλλου ἐπόπτου ἢ μιᾶς δούλης. Ὁ ἀπεχθὴς τῶν ὀδαλισκῶν φύλαξ δὲν εἰσδύει παρ' αὐτῆς οὔτε μεθ' ἡμέραν οὔτε νύκτωρ· δὲν τὴν θέτει ἐπὶ τῆς κλίνης διὰ τῶν ἐκτεθηλυμένων χειρῶν του, οὐδὲ τολμᾷ νὰ τὴν ἀτενίσῃ. Αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν δὲν τολμᾷ νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς αἰχμαλώτου παρθένου· τῇ ἐπέτρεψε νὰ διαγῆ μόνη ἐν τῷ ἀκροτάτῳ τῶν ἀνακτόρων μερισματι, καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐν τῇ μυστηριώδει ἐκείνῃ μονῇ ἐμφωλεύει οὐχὶ θνητὸν τι ὄν. Ἐκεῖ ἀσβεστος καίει λαμπὰς πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Θεομήτορος· ἐκεῖ ἡ ἐλπίς, τελευταῖον τῶν τεθλιμμένων κραταίωμα, διαμένει μετὰ πίστεως καὶ ταπεινοφροσύνης· ἐκεῖ ἡ ἀτυχὴς κόρη τρέφεται ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τῆς τοσοῦτον ἐγγύς καὶ προσφιλούς πατρίδος· παραπονεῖται καὶ καλεῖ τὰς γλυκερὰς συντρόφους τῆς, αἰτινες ἴσως τὴν μακαρίζουσιν. Ἐν ᾧ καθ' ἅπαν τὸ ἀνάκτορον ἄρχει ἡ μαλθακότης καὶ ἡ φαλυότης, γωνία τις αὐτοῦ καθίσταται—ὡ μυστήριον τοῦ ἔρωτος!—τὸ ἀγιαστήριον τῆς ἀρετῆς καὶ ἀγνότητος. Οὐτὼ καὶ ἐν τῇ μέθῃ ζωῆς ἀχαλινώτου ἡ καρδιά ἐνίοτε διαμένει καθαρὰ καὶ τηρεῖ ἀθικτον τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην, τὸ αἶσθημα τῆς θεότητος...

Ἐπεταί τὸ τέλος.

Π. Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ.

ΕΞΕΔΟΘΗ:

ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΥΣ Ν. ΒΡΑΤΣΙΑΝΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΔΟΥΚΙΣΣΗ
ΤΗΣ ΠΛΑΚΕΝΤΙΑΣ

ΕΡΓΟΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΚΔΑΜΜΕΝΟΝ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Θ. ΒΡΑΤΣΙΑΝΟΥ

ΦΥΛΑΔΙΟΝ Α'